

ΝΕΑ ΖΩΗ

ΗΘΙΚΟΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Τὸ γράμμα ἀποκτείνει, τὸ δὲ πνεῦμα ζωοποιεῖ (Β' Κορ. γ' 6)

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ — ΔΙΔΟΚΤΗΤΗΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ — ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ

Γ. Κ. ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑΚΗΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ

Πτυχ. Γερεῦς ἐν ΒΑΜΩ Κρήτης

εἰς Βάμον

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

«Εἰ δὲ Χριστός οὐκ ἐγήγερται, κενὸν ἄρα τὸ κήρυγμα ἡμῶν, κενὴ καὶ ἡ πίστις ὑμῶν. Εἰ δὲ Χριστός οὐκ ἐγήγερται ματαία ἡ πίστις ὑμῶν. Εἰ ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ ἐν Χριστῷ ἠλπικότες ἐσμὲν μόνον, ἐλεεινότεροι πάντων ἀνθρώπων ἐσμὲν» Ἀπόστολος Παῦλος.

Ὅτι ὁ Χριστός εἶνε Θεός καὶ ἡ θρησκεία Του θεία καὶ ἀληθής, τὸ ἀποδεικνύει ἡ ἐκ νεκρῶν ἀνάστασις Αὐτοῦ. Τόσον μεγάλην, ἴσως μεγάλῃσι σημεσίαν ἔχει ἡ ἀνάστασις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὥστε ἐκ τῆς ἀληθείας ἢ μὴ τοῦ γεγονότος τούτου, νὰ ἐξαρτᾷ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀποφράσιως καὶ τὴν ἀλήθειαν ἢ μὴ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως. Πᾶσα οὐσιώδης τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀλήθεια ἐμπερικλείεται ἐν τῇ ἀναστάσει: «Εἰ δὲ Χριστός οὐκ ἐγήγερται, κενὸν ἄρα τὸ κήρυγμα ἡμῶν, κενὴ καὶ ἡ πίστις ὑμῶν». Ἀνάστασις Ἰησοῦ Χριστοῦ, μέλλουσα ζωὴ, ἀνάστασις νεκρῶν καὶ θεοῦς Χριστοῦ, εἶνε ἴσως σιενῶς συνδεδεμένα, ὥστε ἡ ἀλήθεια τοῦ ἑνὸς νὰ ἀποδεικνύη καὶ τὴν ἀλήθειαν τοῦ ἄλλου. Ἐὰν ἡ ἀλήθεια τῆς Ἀναστάσεως κλονισθῇ καὶ καιαπίσῃ, πᾶσα ἀλήθεια τοῦ Χριστιανισμοῦ καιαπίπτει. Ἰσοῦς σιενῶς καὶ ἀρρήκτως εἶνε συνδεδεμένα τὰ: — ἄν θ ρ ω π ο ς — ψυχή — ἀνάστασις νεκρῶν — μέλλουσα ζωὴ — καὶ Χριστός, ὥστε ὁ ἀπόστολος Παῦλος νὰ βροντοφωνῇ ἀπροκαλύπτως δι

«εί ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ ἐν Χριστῷ ἡλπιότες ἐσμέν μόνον, ἐλεεινότεροι πάντων ἀνθρώπων ἐσμέν.

Ἡ ἐκ νεκρῶν ἀνάστασις τοῦ Σωτῆρος ἀποδίδει εἰς Αὐτίον τὴν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ θυοιασθεῖσαν ἐπίγειον ζωὴν Του.

Τὴ ἀποδεικνύει ἡ ἀνάστασις Αὐτοῦ; Ἀποδεικνύει πᾶν ὃ, τι εἶνε οὐσιώδες ἐν τῷ Χριστιανισμῷ. Ἀποδεικνύει:

1) Ὅτι ὑπάρχει Θεὸς καὶ ὅτι ὁ Θεὸς τῆς Ἀγίας Γραφῆς εἶναι ὁ ἀληθὴς Θεός. «Δι' Αὐτοῦ πιστεύομεν εἰς ἰὸν Θεὸν ἰὸν ἀναστήσαντα Αὐτὸν ἐκ νεκρῶν, καὶ δόντα εἰς Αὐτὸν δόξαν» (Α' Πέτρ. α' 21.)

2) Ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦτο ἀπεσταλμένος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἦτο διδασκαλὸς ἀπολύτως ἀλάθητος, λαλῶν τοὺς λόγους τοῦ Θεοῦ. (Ἰωάν. ζ' 16, ιβ' 49, ιδ' 10,11).

3) Ὅτι ἦτο Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. «Ἀπεδείχθη Υἱὸς Θεοῦ ἐν δυνάμει διὰ τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως» (Ρωμ. α' 4).

4) Ὅτι ὑπάρχει μέλλουσα ἡμέρα κρίσεως (Ἰωάν. ε' 22,28,29).

5) Ὅτι πᾶς πιστὸς ἐν Χριστῷ δικαιοῦται κατὰ πάντα. (Ρωμ δ' 25. Ματθ. κ' 28).

Ὅτι πάντες οἱ ἠνωμένοι μετὰ τὸν Χριστὸν διὰ ζώσης πίστεως θέλουσιν ἀναζήσει. «Ἐὰν πιστεύωμεν διὰ ὁ Ἰησοῦ ἀπέθανε καὶ ἀνέστη, οὕτω καὶ ὁ Θεὸς τοῦ κοιμηθέντος διὰ τοῦ Ἰησοῦ θέλει φέρει μετ' Αὐτοῦ». καὶ

6) Ὅτι προνόμιον τοῦ πιστοῦ εἶνε, ὅπως καθ' ἡμέραν· καθ' ὥραν, ἔχη δικρικῶς τὴν νίκην κατὰ τῆς ἀμαρτίας. («Ἐβρ ζ' 25. Ἰούδα 24).

Ἀγαπήσατε! Εἶθε, ἰδὲ ἐλάχιστα ἀνειτέρω, νὰ γίνωιν ἀφορμὴ ἐὰν μετὰ τοῦδε δὲν ἡσχολήθησιν μετὰ τὸ μέγα καὶ σωτήριο Ἔργον τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς θρησκείας σου, νὰ πράξῃς τώρα τοῦτο.

Ἐὰν πράξῃς τοῦτο, ὡς ἀκραδάντως πιστεύομεν, [θὰ αἰσθανθῆς τὴν μεγαλυτέραν εὐτυχίαν, διότι θὰ πειθῆς διὰ τὸ Ἔργον τοῦ Χριστοῦ εἶνε ἰὸ σπουδαιότερον τῶν γεγονότων τοῦ Κόσμου μας, διὰ εἶνε ἔργον ἀπολύτως μοναδικὸν μετὰ διάρκειαν καὶ ἀποιελέοματ' αὐτῶν· πειθῆς δὲ, θὰ καταλήξῃς νὰ γίνῃς, ἂν δὲν εἶσαι, ἀφωσιωμένος λαιρενιῆς καὶ ἀκόλουθος Αὐτοῦ.

JACOB OWBEGER

ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΩΡΑΙ ΤΟΥ ΛΥΤΡΩΤΟΥ

(ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ)

II

ΩΡΑΙ ΕΣΧΑΙΗΣ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΕΩΣ

«Περιέμεινα συλλυπούμενον, ἀλλὰ δὲν ὑπῆρξε, καὶ παρηγορητὴν, ἀλλὰ δὲν εὔρηκα» (Ψαλμὸς 79. § 21)

Θὰ ἔπρεπε ὁ θεῖος ἄνθρωπος νὰ εἶνε πάντοτε εὐτυχής. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν συμβαίνει πάντοτε. Βεβαίως ἡ ἀληθὴς εὐσέβεια δωρίζει εἰς τὴν καρδιαν εἰρηνὴν τὴν οὐρανίαν εἰρήνην, τὴν ὅποιαν δεικνύει εἰς τὰς πλέον βαρείας καὶ σκοτεινὰς ὥρας τῆς ζωῆς καὶ παρέχει ἕνα ὀδηγητικὸν ἀστέρα. Ἀλλὰ ὑπάρχουν ἑποχαὶ ὅποτε καὶ αὐτὸ τὸ φῶς τοῦ ἀστέρος θολώεται. Ὑπάρχουν εἰς τὴν ζωὴν ὥραι καὶ ἡμέραι ὅποτε ὅλα τὰ περίξ καὶ ἐντὸς ἡμῶν καλύπτονται εἰς μελανὴν νύκτα καὶ ὁ ἄνθρωπος εἶναι πλησθεὶς τῆς ἀπογνώσεως. Αὐταὶ αἱ ὥραι καὶ ἡμέραι μᾶς φέρουν μίαν ὑπέροχον θλίψιν. Μία τοιαύτη ὥρα ἦτο, ὅτε ὁ Χριστὸς, γεμῆτος ἀπὸ αἵματα, κρεμασμένος εἰς τὸν Σταυρὸν, ἀνέκραξεν ἐκ τοῦ βάθους τῆς τυρρανισμένης ψυχῆς του: **«Θεὲ μου, Θεὲ μου, δεκτὴ μὲ ἐγκατέλειπες:»**

Αἱ τελευταῖαι ὥραι τῆς ζωῆς τοῦ Λυτρωτοῦ, δὲν ἦσαν ἄρα μόνον ὥραι τοῦ μεγάλου πόνου, ἀλλ' ἦσαν καὶ ὥραι ἐσχάτης ἐγκαταλείψεως. Ἡ ἐγκατάλειψις τοῦ Ἰησοῦ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, θὰ εἶναι ἀντικείμενον τοῦ παρόντος κεφαλαίου. Τὸν Ἰησοῦν ἐγκατέλειπον Α') ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ τὸ πάλαι καὶ Β') σήμερον εἰς τὸν κόσμον. — Δὲν εἶναι μία ἀντίφασις μὲ τὴν Ἀγίαν Γραφὴν ἐὰν λέγω ὅτι αἱ τελευταῖαι ὥραι τοῦ Λυτρωτοῦ ἦσαν καὶ ὥραι ἐσχάτης ἐγκαταλείψεως.

Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ἐπίλοιπε μὲ τὸν θάνατον, ὁ λοφίσκος τοῦ Γολγοθᾶ ἦτο μὲ μεγάλο πλῆθος κεκαλυμμένος. Οἱ ἀρχιερεῖς τῶν Ἰουδαίων καὶ οἱ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, καθὼς καὶ πολλὸς λαὸς ἔσταντο γύρω τοῦ Σταυροῦ καὶ περιέμεναν τὸν θάνατον τοῦ Ἐσταυρωμένου. Τότε δὲ ν δύνανται νὰ γίνῃ λόγος περὶ ἐγκαταλείψεως;—Χριστιανὲ μου δύναται τις ἐν μέσῳ καὶ τοῦ μεγαλυτέρου πλῆθους νὰ αἰσθάνεται τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἐρημον καὶ ἐγκαταλειμμένον, ὅταν οἱ ἄνθρωποι περνοῦν ψυχροί, χωρὶς ἐνδιαφέρον. Ὅταν ἰσως δὲν θὰ καταλάβῃς ὅτι σοῦ διάκεινται ἐχθρικῶς, χαίρονται διὰ τὸν πόνον σου καὶ σοῦ εὐχονται τὴν ἀθλιότητα. Τότε αἰσθάνεται τις τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἐν μέσῳ τῶν ἀνθρώπων, πολὺ πλέον ἐγκαταλειμμένον καὶ ἀπερημωμένον παρ' ὅτι θὰ ἦτο εἰς τὴν ἐρημίαν. Τότε ἄς εὐχεται τις μίαν ἡσυχὸν γωνίαν ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπου δὲν πηγαίνει καμμία ἀνθρωπίνη ψυχὴ, διὰ νὰ εἶναι τις ὀλομόναχος καὶ νὰ δύναται νὰ κλαύσῃ. **Τοιαύτη ἦτο ἡ ἐγκατάλειψις τοῦ**

Ἰησοῦ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ἐκ μέρους τῶν ἀνθρώπων. Βεβαίως ἓνα μέγα πλῆθος ἀνθρώπων περιεστοίχιζε τὸν Σταυρὸν τοῦ θνήσκοντος Λυτρωτοῦ. Ἀλλὰ τί εἶδους ἀνθρώποι ἦσαν αὐτοί; Ἦσαν προσφιλεῖς καὶ πιστοὶ φίλοι τοῦ Ἰησοῦ; Ἦσαν θερμαὶ ψυχραὶ αἱ ὁποῖαι συνεμερίζοντο εὐκρινῶς τοὺς πόνους τοῦ Ἰησοῦ; Ὡ! Ἐκ τῶν φίλων τοῦ Ἰησοῦ τὸ μεγαλύτερον μέρος εἶχε γραπῆ εἰς ἀτακτον φυγὴν. Μόνον ἓνας πολὺ μικρὸς ἀριθμὸς φίλων ἠκολούθησε τὸν Διδάσκαλον εἰς τὸν Γολγοθᾶν, ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσε νὰ παρηγορήσῃ τὸν Σωτῆρα καὶ νὰ βσταταί εἰς βοήθειαν παρὰ τὸ πλευρὸν Του. Ὅ,τι περιεστοίχιζε τὸν θνήσκοντα Σωτῆρα ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ἦτο ἓνας λαὸς ἐχθρικός, ὁ ὁποῖος ἐπεδίωκε τὴν δυστυχίαν του. Τὸν ἐβλασφήμει καὶ τὸν ὕβριζε, τὸν ἐνέπαιζε καὶ τὸν ἐγλεύαζε. **Ὅσα εἶδεν ὁ ἀγαπητὸς Σωτῆρ ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ ἦτιν πυγμαῖ ἀπειληεὶ καὶ ὀργισμένων, μορφασμοί.** Ὅσα ἤκουσε, ἦτιν χλευάσματα καὶ ἐμπαιγμοί. Κατὰ τὰς τελευταίας ὥρας τῆς ζωῆς τοῦ Ἰησοῦ ἐπληρώθη ὁ λόγος τοῦ Προφήτου «Ταῦροι πολλοὶ μέ περιεκύλωσαν» ταῦροι δυνατοὶ ἐκ Βασιάν με περιεστοίχισαν. Ἦνοιξαν ἐπ' ἐμὲ τὸ στόμα αὐτῶν, ὡς λέων ἀρπάζων καὶ βρυχώμενος» (Ψαλμὸς κα', § 12—13). **Πόσον πόνον θὰ ἔκκιμεν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Ἰησοῦ αὐτῆ ἡ ἐγκατάλειψις ἐκ μέρους τῶν ἀνθρώπων!** Δὲν θὰ τοῦ ἤρμοζε κατὶ ἄλλο; Δὲν ἔσταντο ἕως ἀνθρώποι ὑπὸ τὸν Σταυρὸν, τοῦ ὁποῖου εἶχε ὀργισθῆς κάποτε παρηγοῦ ἦσαι, εἰς τοὺς ὁποῖους εἶχε συγχωρήσει τὰς ἀμαρτίας; Ὁ Ἰησοῦς εἶχε κατέλθει ἀπὸ τὸν Οὐρανὸν ἐπὶ τῆς Γῆς ταύτης διὰ νὰ φέρῃ εἰς τὸν λαὸν του τὴν αἰωνίαν λύτρωσιν. Καὶ αὐτὸς ὁ Λαὸς τοῦ στρέφει ἡδὴ τὰ νῦτα καὶ τὸν ἐγκαταλείπει εἰς τὰς πλέον βαρείας ὥρας Του. Βίχε περιπατήσῃ μεταξὺ τοῦ Λαοῦ του καὶ ἕκαστον ἔημα τῶν ποδῶν του ἄφησεν ἕχη τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εὐμενείας Του. **Ἐαὶ ὁ λαὸς οὗτος δὲν ἔχει διὰ τὸν μὲγαν εὐεργέτην οὐ οὔτε συμπάθειαν οὔτε εὐγνωμοσύνην.** Δικαιῶς δύναται ὁ Ἰησοῦς ἐκ τοῦ Σταυροῦ νὰ φωνάζῃ πρὸς τὸν λαὸν Του: **«Ταῦτα ἀνεμποδίδεσθε εἰς τὸν Κύριον, Ἄσέ μωρὲ καὶ ἀσύνατε»;** (Δευτερονόμιον κεφ. λδ' § 6)—Ὅταν μᾶς ἐγκαταλείπουν οἱ ἀνθρώποι μᾶς μένει πάντοτε ὁ Θεὸς καὶ δὲν εἶναι τόσο πολὺ δύσκολον νὰ ἀπαρνηθῶμεν τὴν παρηγορίαν τοῦ κόσμου, ὅταν ἔχομεν τὴν οὐράνιον παρηγορίαν. Ἀλλ' ἔταν λείψῃ καὶ οὐτὴ τότε σδύναει καὶ ὁ τελευταῖος ἀστήρ, τότε γίνεται νῦξ πέριξ καὶ ἐντὸς ἡμῶν, μαύρη νῦξ χωρὶς ἐλπίδα. Κα μία τέτοια νύκτα κατέπεσεν εἰς τὸν Σταυρὸν ἐπὶ τῆς ψυχῆς τοῦ ἀγαπητοῦ Σωτῆρος. Ὁ Ἰησοῦς ἐγκαταλείφθη ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ἔχι μόνον ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τοῦ Οὐρανοῦ Πατρὸς του. Αὐτὴ ἡ ἐγκατάλειψις ἦτο διὰ τὸν Σωτῆρα τὸ κορυφωμα τῶν ψυχικῶν βασάνων του ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ. Ἀπόδειξις τούτου ἦτο ἡ συμπεριφορὰ τοῦ Ἰησοῦ κατὰ τὴν πορείαν τῶν πόνων του ἀπὸ τῆς Γεσθημανῆς πρὸς τὸν Γολγοθᾶ.

(ἀκολουθεῖ)

Ἡ ΑΓΑΠΗ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΕΝ ΠΑΣΙΝ

Ὁ Ἰάπων Ἰσραηλοτολὸς Τογιοχίκο Κακόβα συνέγραψε περὶ τὰ 45 βιβλία. Μεταξὺ τῶν τελευταίων εἶνε ἐν βιβλίον τὸ ὁποῖον ἐπιγράφεται «Ἡ ἀγάπη ὁ νόμος τῆς ζωῆς». Δημοσιεύομεν τὸν πρόλογον τοῦ ἐξόχου βιβλίου οὗτου χάριν τῶν ἀναγνωστικῶν ἡμῶν, ὁ ὁποῖος ἰψ' ὄντι δεικνύει τὸν ἄνδρα.

α"Ω, αὐτὴ ἡ πῆνα τῆς ἀγάπης! Πόσον λυπεῖ τὴν ψυχὴν μου! Εἰς

τὴν πόλιν καὶ εἰς τὴν χώραν, εἰς τὸ νοσοκομεῖον καὶ τὸ ἐργοστάσιον, εἰς τὸ κατάστημα καὶ εἰς τὴν ὁδόν, παντοῦ αὐτὴ ἢ φοβερὰ ἢ ηρασια τῆς ἀγάπης! Οὐδεὶς αἰαγὼν ἀγάπης: Ἡ μὴ ἀγαπῶσα χώρα εἶ-αι ἐρημοτέρα τῆς Σαχάρας. Ὅτιαν ἢ τελευταία αἰαγὼν ἀγάπης ξηραθῆ, δλοι οἱ ἄνθρωποι θὰ ἰσλλαθοῦν καὶ θὰ ἀρχίσουν νὰ σφάζουν δλους ἐκείνους: οἱ δποῖσι δ-οκέφθησαν περὶ ἀγάπης ἢ ἐξείμησαν αὐτὴν. Ἴδου αἰτιοὶ ὠπλισμένοι μὲ δπλα, μὲ ξίφη, μὲ δόρατα, μισοῦντες καὶ ὑπερμαζόμενοι οἱ ἀλλήλους!

Ἡ Ἰαπωνία προσβάλλεται ὑπὸ μιᾶς δλης φόβῳ καὶ ὁ ὀργανισμὸς τῆς οἰσεται ἐκ θεμελιῶν. Δὲν θέλω νὰ εἶπω διὴ ἡ Ἰαπωνία δὲν ἔχει σιρα-τὸν ἢ κυβέρνησιν. Ἐκεῖνο τὸ ὀποῖον θέλω νὰ εἶπω εἶνε δ-αι δὲν ὑπάρχει πνεῦμα. Ἡ ψυχὴ τῆς Ἰαπωνίας σιεται δπως ἢ γῆ τῆς δοσειο ὑπὸ τοῦ μεγάλου οσιμοῦ. Ὁ Ἰαπωνικὸς λαὸς δὲν ἐμπιστεύεται ὁ εἰς τὸν ἄλλον. Δοκιμάζουν τὰς λύπας τοῦ νικητοῦ. Ἀνεκάλυψαν διὴ εἰς αὐτὴν τὴν καρ-δαν τῆς πρωτευούσης του ὑπάρχει μία ζωνιανὴ ὀρδὴ προδοτῶν. Ὁ Ἰα-πωνικὸς λαὸς δὲν πιστεύει εἰς τὸν ἐαντὸν του. Τοῦτο μὲ λυπεῖ.

Ἐπῆρχε καιρὸς ὀποῖτε ἡμεῖς οἱ Ἰάπωνες δοικεπιόμεθα διὴ τὸ ἔθνος ἐ-δημιουργήθη διὰ τοῦ ξίφους, διὴ τὸ ξίφος ἦτο ἢ ψυχὴ τῆς Ἰαπωνίας. Ἄλ-λά αὐτὸς ὁ χρόνος παρῆλθεν. Τοῦ λοιποῦ, εἰς τὸ πνεῦμα τῆς Ἰαπωνίας πρέπει νὰ βασιλεύῃ ἢ ἀγάπη.

Ἡ Ἀγάπη εἶνε ὁ ἄπόλυτος κυρίαρχος. Μόνον ἢ ἀγάπη δύναται νὰ ὑποιάξῃ τὸν κόσμον. Ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ὀποῖσι ὠ εἰραθῆσαν αὐτοκρατορίας ἀπέτυχον. Ὁ πρῶτος Ἀυτοκράτωρ τῆς Κίνας, ὁ Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας, ὁ Ἀννίβας, ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ, ὁ Ναπολέων, ὁ Κάιζερ, δλοι ὠς ὄνειρον ἐ-ξέλιπον. Ἡ νίκη διὰ τοὺς ξίφους εἶνε ἐφήμερος. Δὲν ἔχει καμμιαν ἀξίαν.

Ἡ ἀγάπη δένει τὴν κοινω.ιαν ἔσωθεν...καὶ ἢ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκμη-δεύεται.

Ἡ Ἰαπωνία δὲν πιστεύει τοῦτο καὶ διὴ αὐτὸ δὲν ὑποτάσσει τὸν κό-σμον. Ἐὰν καιακήσῃ τὸν κόσμον θὶ ὑποτάξῃ ἀπλῶς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς σφίρας 7930 μ'λια διάμετρον. Ἄλλ' ὁ καιακ-ητῆς τῶν ἀνθρωπίνων πνευ-μάτων ὑποδουλῶνει αὐτὴν ταύτην τὴν καρδαν τοῦ κόσμου.

Περιπατῶ ἀνὰ τὰς ὀδοὺς τοῦ Τοκίου καὶ πουθενᾶ δὲν εὐρλοκω τὴν ἀ-γάπην. Οὐδεὶς τὸ πρόσωπον ἐκφράζει τὴν ἀγάπην. Τὰ κοράσια, οἱ ἰεοί, οἱ ὀδηγοὶ τῶν ἄμαξῶν, οἱ ὑπυργοὶ—δλος ὁ λαὸς τὸν ὀπ-τὸν βλέτω ἐν ᾧ περιπατῶ, ἀπὸ τὸ Γραφεῖον τοῦ πρῶτουπουργοῦ ἔως τὰς πτωχοιέτας σινοι-κίας τοῦ Φουκακόβι φαίνεται διὴ ἔχασαν τὸ φῶς τῆς ἀγάπης ἀπὸ τὰ πρό-

σωπά των. Εἰς τὰ θέατρα, συναυλίας, τὰ συμπόσια καὶ τοὺς κήπους, ἀνακαλύπτω κενὰ δοτρακα ψυχῶν. Βλέπω μίαν νεάνιδα μὲ χρυσοῦν περιδέριον. Τὴν ἀκούω νὰ τραγουδῇ. Πόσον ἀγαπητὴ φαίνεται! Ἄλλ' ὅλα ἦσαν ἐπίδειξις. Οὐδὲν ὑπῆρχεν ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν. Πῶς ἠδύνατο αὐτὴ νὰ ἐνδύθῃ καὶ αὐτὸν τὸν ἱρόπον, ὅταν ἐκεῖ πλησίον αἱ ἀδελφαὶ τῆς κλαίουσιν ἐν τῇ πτωχείᾳ των;....

Ἔ! μὴ μὲ ἀναφέρεις τὴν φρίκην τοῦ Ἐυρωπαϊκοῦ πολέμου. Ἡ καρδιά μου ὑποφέρει δι' αὐτὴν. Ὁ πόλεμος ἐκεῖνος δὲν ἦτο ἔργον τῆς ἀνθρώπου πότητος. Ἦτο μᾶλλον ἔργον τῶν ἐθνικιστῶν Γερμανῶν, Γάλλων, Ἀγγλων. Οἱ ἄνθρωποι ἦσαν ἀπλῶς μηχαναὶ. Ἐκεῖνοι ἦσαν θηρία ἄνευ ψυχῶν. Διότι τὰ θηρία ἔχουν ψυχάς, ἀλλ' ἐκεῖνοι!—ἐπώλησαν τὰς ψυχὰς των διὰ τὸ πάθος, διὰ τὴν χρυσοῦν καὶ ἔδωσαν τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων εἰς τὰ σιόμαια τῶν κανονίων. Ἡ ἀπλῆ ἀνάμνησις αὐτῶν μὲ κάνει νὰ λιποθυμῶ

Οὗτοι ἐφόνησαν 8 ἑκατομμύρια ἀνθρώπων καὶ ἐπλήρωσαν 22 ἑκατομμύρια λαοῦ, διὰ τὰ ἀγοράσουν, τὴν καταστροφὴν, τὴν πτωχείαν καὶ τὸν θάνατον.

Διαί; Ἦτο ἀντιμισθία. Ἦτο ἡ ἐκδίκησις τοῦ Οὐρανοῦ. Οὐτιο ἀμβίβεται ὁ μὴ ἀγαπῶν. Ἐπὶ 77 ἔτη ἐδίδαξαν τὸ μῖσος καὶ τὸν πόλεμον καὶ ὁ κόσμος φυσικὰ ἐγένετο ὅ,τι οὗτοι ἠθελον νὰ γείνη. Ὅταν τὰ δένδρα κόπτονται, αἱ πηγαὶ τοῦ ὕδατος δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ σιαθοῦν, καὶ ὅταν ἡ ἀγάπη ξηρανθῇ τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ μέγας πόλεμος θὰ ἀρχίσῃ

Ἰσταμαι ἀντιμέτωπος ὅλης τῆς παιδείας, ὅλων τῶν ὀργανώσεων, ὅλων τῶν Κυβερνήσεων, ὅλων τῶν τεχνῶν, ὅλων τῶν θρησκευτῶν, αἱ ὅποια ἀπορρίπτουν τὴν ἀγάπην. Διαμαρτύρομαι κατὰ πάσης θρησκείας ἥμεις δίδει ἔμφρασις ἐπὶ τῆς πλίστωσ; καὶ παραλείπει τὴν ἀγάπην. Ἀντικρούω τοὺς πολιτικοὺς εἰ ὅποιοι σιηρίζονται ἐπὶ τῆς δυνάμεως καὶ δὲν γνωρίζουν περὶ Ἀγάπης. Ἐὰν πρόκειται νὰ φυλακισθῶ δι' αὐτὸ πὸν ἴγω, ἄς δεθῶ χειροπόδαρα, διότι προτιμῶ νὰ ἀποθάνω διὰ τοῦ ἔξίφους παρὰ ἀπὸ δίψαν εἰς γῆν ἔρημον ἀπὸ ἀγάπην.

Δὲν θέλω νὰ ἀκούω περὶ οἰουδήποτε δόγματος σοσιαλισμοῦ τὸ ὅποῖον σιηρίζεται ἐπὶ τοῦ μίσους, διότι θέλω νὰ ἀγαπῶ. Δεῖξόν με πῶς οἷος δῆποτε σοσιαλισμὸς σιηρίζόμενος ἐπὶ τοῦ μίσους δύναται νὰ ὑπάρχη! Δὲν εἶναι ὁ Κομμουνισμὸς ἀπλῶς τυραννία, ἀφ' οὗ διατηρεῖται διὰ τοῦ ἔξίφους; Ἡ ἐπανόστασις θὰ ἐκραγῇ μίαν ἡμέραν. Ὁ τοάρος Νικόλαος εἰρομοκρατήθη

ὑπὸ τῆς βρῆς τῶν κανονίων τῆς Κροσιάνδης. Ὁ Κερένσκυ ἔφυγε χωρὶς νὰ πολεμήσῃ, καὶ ἡ πιῶσις τοῦ Κιέλου ἔρριψε τὸ σιέμμα ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τοῦ Κάλζεο Γουλιέλμου τοῦ Δευτέρου.

Ἄλλ' ἡ ἀγάπη δὲν γενιᾶται ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας. Δι' αὐτὸ δ' ὄχλος ἐκλέγει τὴν εὐκλον ὁδὸν τοῦ ξίφους...

Ὅσον ἀφορεῖ ἐμὲ αὐτὴ ἡ πείρα τῆς ἀγάπης μὲ κάμει ἀσθενῆ. Αἱ φυλαὶ κακομεταχειρίζονται ἢ μία τὴν ἄλλην. Σφάζουν ἑλληλάς... ὦ ψυχὴ μου, ποῦ θὰ φύγῃς καὶ θὰ εὗρῃς μίαν ὁδὸν εἰς μίαν τοιαύτην κανονικὴν ἄνευ ἐρίτης ἔρημον, ποῦ θὰ εὗρῃς μίαν πηγὴν ἀγάπης;

Τέκνον, μὴ ζῆναι πηγὰς ἀπάτης εἰς τὰς βιθείας κοιλάδας, οὔτε εἰς τὸν κόλπον ἄλλης ὑπάρξεως. Ἡ πηγὴ τῆς ἀγάπης, ὦ, πρόσπει νὰ πηγᾶσῃ ἀπὸ τὴν ἰδικὴν σου καρδίαν.

Ἐίχον ἄδικον διαν προσπάθουν νὰ σβέσω τὴν δίψαν μου μὲ τὴν ἀγάπην ἄλλου. Θὰ ζητήσω τὴν πηγὴν τῆς ἀγάπης εἰς τὰ ἰδικὰ μου σιήθη...

Ὅθεν δὲν χάνω τὴν ἐλπίδα μου οὔτε φοβοῦμαι διαν βλέπω αὐτὴν τὴν ξηροσίαν εἰς τὴν γῆν. Θὰ σκάψω βιθύτερον εἰς τὴν ψυχὴν μου καὶ ἐκεῖ εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας μου, θὰ εὗρω τὴν πηγὴν τῆς ἀγάπης, ἣτις οὐδέποτε δύναται νὰ εὗρεθῇ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας. Θὰ τὴν ἀνοζητήσω εἰς τὸν Θεὸν ὁ ὁποῖος εἶναι ἐντὸς μου. Ὅταν συναντήσω τὴν ὑπόγειον πηγὴν ἣτις ψιθυρίζει εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου, τότε θὰ περιποιοῦμαι αὐτὴν τὴν ὁδὸν τῆς ψυχῆς καὶ εἰς αὐτὴν θὰ ὀδηγήσω ὀλίγους διασπρένους συντρόφους.

Μακρόν, ἡμέρα πέθους! Διότι πρόσπει νὰ περιπατῶ μὲ τὸν Θεόν, νὰ φέρω τὴν Βασιλείαν τῆς ἀγάπης ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπου οὐδεὶς ἀμαριωλὸς θὰ ἐνεχληθῇ οὔτε εἰς ἐπαύσης θὰ περιφρονηθῇ.

ὦ, ὀνειροπόλε, σκέπυσσαι δι' ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν θὰ ἔλθῃ σκόλως καὶ ταχέως; Ἡ οὐτοπιστικὴ φαντασία σ' ὑθλ' οὐ παραφέρει.

Ἄλλὰ τέκνον μου, οὐδέποτε φοβοῦ. Ἡ Βασιλεία τῆς ἀγάπης ἤρριξε εἰς τὴν ψυχὴν μου, καὶ ὀλίγον καὶ ὀλίγον αὐξάνει. Δὲν περιμένω ὅμως νὰ αὐξάνῃ ἄνευ θυσίας. Στανθε: μὲ ἀναρέ-ει. Τῆσι δ' Στανθε: καὶ ὁ θάνατος ἄς ἔλθῃ! Χάριν τῆς Ἀγάπης, εὐχαρίστω: θὰ ἀποθάνω.

Ἐχω μόνον ἓν Εὐαγγέλιον, μόνον μίαν ὁδὸν σωτηρίας. Διὰ τῆς ἀγάπης πάντα ἀγαθινῶνται. Μόνον ἡ ἀγάπη εἶναι παντοδύναμος. Ἡ ἀγάπη δημιουργεῖ, ὑψώ:ε, ὀδηγεῖ. Ἡ ἀγάπη εἶναι αἰωρίο. Ἡ ἀγάπη ἐ-

δημιούργητος τὸν κόσμον καὶ ἡ ἀγάπη διατηρεῖ τὸν κόσμον. Ἡ ἀγάπη εἶναι οὐδὲν ἢ οὐσία τοῦ Θεοῦ. Ἐάν πρόκειται νὰ ὑποφέρω, ἐμπιστεύομαι ἐμμανιὸν εἰς τὴν Ἀγάπην. Ἐάν πρόκειται νὰ ἀποθάνω, παραχωρῶ τὴν ψυχὴν μου εἰς τὴν Ἀγάπην. Ἡ Ἀγάπη εἶναι ὁ νικητὴς τῆς καρδιάς μου. Εἶμαι δοῦλος τῆς Ἀγάπης. Ὡ, ἔνδοξος δουλεία!
 Ὅπου εἶνε ἡ Ἀγάπη, ἐκεῖ εἶνε ὁ Θεός.
 Ἡ Ἀγάπη εἶνε τὰ πάντα ἐν πάσιν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΒΗΜΑ

“ΚΩΔΩΝ ΚΙΝΔΥΝΟΥ ΕΣΧΑΤΟΥ,” “ΤΙ ΕΣΤΙ ΜΑΣΣΟΝΙΑ Η ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΣ,”

Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου

Ψευδόμενοι δὲ καὶ σφετεριζόμενοι τὰ ἄγαθὰ, τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν ἠθικότητα, ἀφοῦ δὲν ἀγαπῶσι τὴν Ἀλήθειαν, πῶς εἶναι φίλοι καὶ ὁπαδοὶ τῆς Εὐαγγελικῆς ἐποπτείας τῆς Ἀγάπης, ἧτις πρωτίστως ὑποχρεοῦνται πάντα αὐτὴς ὁπαδὸν νὰ ἀγαπᾷ καὶ νὰ λαλῇ τὴν ἀλήθειαν; Ἀφ’ οὗ δὲ οἱ Μασόνιοι ἀρνοῦνται τὴν Πρώτην Καθολικὴν Ἀλήθειαν, τὴν Θεότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, πῶς δύνανται νὰ ἀγαπῶσι τὴν ἀλήθειαν;

5) Τὸ δὲ συμπέρασμα εἶναι ὅτι οἱ Μασόνιοι δὲν εἶναι χριστιανοί, ἀλλὰ ἀντιχριστοὶ, συνεταιρισμὸς τις τοῦ ἀντιχριστοῦ καὶ διπλοτηρικαταράτου ἀφανοῦς καὶ ἀορατοῦ (καθ’ ὃ πνεῦμα) Σατανᾶ, ἐξ ἀνθρώπων ἀθρήσκων, ἐργαζομένων εἰς ἐξόντωσιν πάσης θρησκείας ἀπὸ τῆς γῆς, ἦτοι τὴν ἐξ Ἀποκαλύψεως διδασκαλίαν τῆς πίστεως εἰς τὴν θεότητα τοῦ Χριστοῦ, εἶναι συνεταιρισμὸς ἀνθρώπων πλινωμένων καὶ πλάτων, οἰομένων ὅτι δύνανται νὰ ποιήσωσιν εἰδαίμονα τὴν ἀνθρωπότητα ἢ εὐπίστεως εἰς τὴν θεότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀνεπίστεως εἰς τὰ θεύματά Του, εἰς τὴν θέαν ἐκπεργεῖται ἐπὶ τὸν ψυχὴν καὶ τὴν ἐν τῷ κόσμῳ ἐπέμβειν! Τινὲς δὲ ἐξ αὐτῶν ὑποκρίνοντα ὅτι εἶναι οἱ Χριστιανοί, ἵνα ἐξοπλισθῶσι τοὺς ἀπιστοτέρους καὶ ποιοῦσιν ὁπίδομα καὶ ὅτι σκοπὸς τῆς Ἐταιρείας αὐτῶν εἶναι ἡ ἐκτροπὴ τῆς Εὐαγγελικῆς ἐποπτείας τῆς Ἀγάπης. Ἐκτεὺς τοῦ Χριστιανισμοῦ ἢ ἀγάπης, οὔτε πιστεύεται, οὔτε κέλται, οὔτε ἐπιγιγνώσκειται, οὔτε ἐφαρμόζεται! Τὴν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν ὀφείλομεν πρὸς τὸν Θεὸν ἢ πρὸς πλησίον ἢ ὡν μόνον ὁ Χριστὸς—ὄν οἱ Μασόνιοι δὲν πιστεύουσιν— ἐδίδαξεν ἐν λόγοις καὶ ἔργοις, μόνος αὐτὸς πρῶτος ἐκουσίως ἐβουλεύσθη ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ

Θεοῦ καὶ τῆς σωτηρίας τοῦ ἐνόςου καὶ ἀμικτωλοῦ ἀνθρώπου! Μέτρον λοιπὸν τῆς ἀγάπης εἶναι ἡ πίστις εἰς τὴν θεϊότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ Τοῦ πρώτου ἀγαπήσαντος ἡμᾶς, καὶ οἱ ἀγαπήσαντες τὸν Χριστόν, τὸν πιστεύουσιν ὡς Θεὸν Ἄληθινόν, ἐκ Θεοῦ Ἄληθινόν, ὡς Ἀρχὴν, ὡς Νέμον, ὡς Αὐερωτήν, Ἐλευθέρωτήν καὶ Σωτηρά των. Οἱ μὴ ἀγαπήσαντες Αὐτὸν ἀπαρνοῦνται τὴν Θεότητα Του, τὸν παραδέχονται ὡς ψιλὸν ἄνθρωπον, ὡς ἕνα σοφόν, ὡς ἕνα δίκαιον καὶ ἰνάρετον! Οἱ Μισοθεοὶ ἀπιστοῦσιν εἰς τὴν Θεότητα τοῦ Χριστοῦ ἐπομένως δὲν εἶναι, οὔτε δύνανται νὰ εἶναι Χριστοὶ οἱ, ἀλλ' ἀνησίχουστοι, ἀρησθητικοὶ καὶ ἀνείχουστοι, — ἐπομένως καὶ ἀρησιανθεῖς καὶ ἀρησιπατέριες — ἄξιοι τιμωρίας καὶ καταδίκης αἰωνίου παρὰ τοῦ δικαίου Θεοῦ, ὡς ἀτιμάζοντες καὶ ἀπιστοῦντες εἰς τὸν πάγκαλον, πᾶν σοφον καὶ πάντεχρον Υἱὸν Αὐτοῦ. Ἐάν δὲ τινες ἐξ αὐτῶν ἐκ τινων περιστάσεων καὶ ἰλατηρίων ἀδῆλων ποιῶσι καὶ τινὰς ἀγαθὰς πράξεις, μὴ νομίζετε ὅτι εἶναι διὰ τοῦτο Χριστιανοί. Καὶ μήπως οἱ Τοῦρκοι οἱ Ἑβραῖοι οἱ ἀλλεθρησκοὶ δὲν ποιοῦσι καὶ πράξεις ἀγαθὰς; Εἶναι ἄρα διὰ τοῦτο χριστιανοὶ καὶ δὴ Ὁρθόδοξοι; Οὐχὶ διδάσκω. Διότι δὲν πιστεύουσιν εἰς τὸν Χριστόν, διότι δὲν ἀνυψώθησαν εἰς τὴν ἰδέαν τοῦ ἀγνοῦ καθήκοντος, διότι δὲν ἠγάσαν ἑαυτοὺς διὰ τῆς Χριστιανικῆς πίστεως, διότι δὲν ἠγνώρισαν τὴν ὁδὸν τῆς Ἀληθείας καὶ τὴν θύραν τῆς Σωτηρίας, τὴν πηγὴν τοῦ ἀγαθοῦ, τὸν θεῖον ἄνθρωπον Χριστόν!

6) Πῶς λοιπὸν Ἕλληνας Χριστιανὸς Ὁρθόδοξος πιστεύων εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τὴν Αὐτοαλήθεϊαν, εἰς τὸν ἕνα καὶ Τριαδικόν Θεόν τοῦ Ἐθαγγελίου, ἀκούων τὸ ὄνομα Μασσόνος; (—εἴτε λαϊκός, εἴτε Κληρικὸς εἶναι, ὁ τοιοῦτος, διότι, δυστυχῶς καὶ σκοτεινὸν λόγος καὶ Ὁρθολογιστικὸν Μεγαλόσχημα Κληρικῶν, ὑποκρίεται οὐκ ὀλίγοι, μετέχουσιν εἰς τὴν ψευδεῖς, σκοτεινὴν, ἀντιχριστιανικὴν, ἀντιθεσησκευτικὴν καὶ αἰσχροὺς Μασσονικὸς Σιστὴς καὶ εἰς τὰς διαβολογενεῖς ψυχολόθους Ὁργανώσεις τοῦ Μασσονισμοῦ. —) Ἄς αἰσθάνονται φρικητικὴν ἀποστροφήν πρὸς τὸ καταχθόνιον, ἕως ἁρῶν ἐξουσιῶν καὶ ἐπίβουλον τοῦτο τοῦ Σατανᾶ ἰάγμα πρὸς τοὺς σαρκοφόρους ὀρετοὺς τοῦτους ἀλιτηρίους τρισθλίους καὶ καταρωτέτους δαίμονας, καὶ ἐν τῷ φωτὶ τῆς ψυχρῶς σωτηρίας Ἀληθείας τῆς Ὁρθοδοξίας ἅς ἐργάζεται, πρὸς διαφωτισμὸν τῶν ἄλλων, ἵνα πάντες ἐγκαταλείψωσι τὸ ἄγριον ἔλεος, τὴν λιπαρὰν καὶ πολυεράχην πλάνην καὶ τὴν ἐπισμουγενήσκοτομήν, ὀδηγηθῶσιν εἰς τὸ ἀνώτερον, καὶ ἀνίσπρον κοσμοσωτήριον φῶς καὶ τὴν ἀλήθειαν τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν ὄντως εὐδαίμονα καὶ αἰώνιον ζωὴν εὐρωσῶσι!

7) Ὁ Μασσονισμὸς ὡς ὀργανωσις ψευδῆς, ὡς ὀργανισμὸς ἀντιθεσησκευτικὸς, σκοτεινός, μυστικὸς, σκοτόφελος, νυκτεβίος, φωτοδεῖς, φωτοδιώκτης, ἀντιχριστιανικός, φαιδρὸς καὶ αἰσχροὺς, τυγχάνει βλαβερὸς καὶ τῆς ποντίας, Ἀγίας καὶ Ἐθνοσωτηρίας θεσησκευτικῆς ἡμῶν ὡς καὶ τῆς οἰκογενείας. Ὡς ἡ οὐπία διωκομένη ὑπ' ἄλλου ἰχθύος διὰ νὰ σωθῆ θολῶνται τὸ ὄψωρ, ρίπτουσα ἐν αὐτῷ τὴν ἐν αὐτῷ εἶναι.

πέρχουσαν μελαντάτην ούσαν, και διά τοῦ τρόπου τούτου ἀποφεύγει τὸν κίνδυνον και τὸν θάνατον, και διατηρεῖ τὴν ζωὴν αὐτῆς οὕτω ποιεῖ και ἡ σατανογέννητος ὑποχθόνιος Μασσονία, διὰ τὴν ἀποφεύγει τὸν κίνδυνον τοῦ Συνταγματικοῦ Νόμου, και τοῦ λαοῦ, θαλῶνει και αὐτὴ τὸ κοινωνικὸν πέλαγος, διὰ τῶν φαινομένων εὐεργετικῶν ἔργων, οὗτοι χωρὶς νὰ εἶναι θρησκευτικὴ ἢ ἀντιθρησκευτικὴ δργάνωσις, εἶνε μόνον, ὡς προεπινομεν θεσμὸς κοινωνικὸς ἐπιδιώκων τὴν ἀνύψωσιν τῆς Κοινωνίας, ὡς ἔχουσα τὴν δύναμιν νὰ ἐργάζηται και ἀνοφεῖ τὴν κοινωνίαν, μακρὰν τοῦ φωτὸς τοῦ Χριστοῦ (sic!!!) και, λέγω, θαλῶνει και αὐτὴ τὸ κοινωνικὸν πέλαγος διὰ τῶν εὐεργετικῶν ἔργων πρὸς τὸ θεσθῆναι τὸς ἀνθρώπους, και διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ, καλύπτει οὕτως εἰπεῖν τοὺς ὀφθαλμοὺς, και κλείει τὸ στόμα τοῦ ὀρθοδόξου Ἑλληνικοῦ· διότι τὰ μέλη τῆς λωδοφύρου μασσονίας διὰ νὰ καλύπτωσι τὴν ἐδελυρὰν, ἀντιχριστιανικὴν και αἰσχρὰν αὐτῆς φύσιν, λέγουσι οὗτοι ἡ μασσονία εἶναι σωματεῖον εὐεργετικὸν, σκοποῦν τὴν ἐξύψωσιν τῆς κοινωνίας, ὡς προεγράφη, και οὐχὶ ἐναντία τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἀλλὰ τοιοῦτον εἶναι τὸ ἔργον τοῦ παγκρακίστου και δοκησιθεοῦ Διαβόλου, διότι ἐνθὺ ὁ Διάβολος ἐργάζεται πρὸς εὐδῆδην τῶν θεοπλάσιων ἀνθρώπων, ἐν τούτοις παρουσιάζεται εἰς αὐτοὺς ὡς ἀγαθὸς σύμβουλος, ὡς παρουσιάσθη και εἰς τοὺς πρωτοκρίστους και πρωτοπλάστους και ἡπάτησεν αὐτοὺς. Ὁ σκοπὸς τῆς Μασσονίας και τῶν σκοτεινομάρων, δολίων και ὑποκριτῶν τροφίμων και δργάνων τῆς, εἶνε νὰ διαφθεῖρη τὴν θρησκείαν, τὴν Πατρίδα και τὴν οἰκογένειαν· ἐπιδιώκει πάσῃ θυσίᾳ νὰ καταπνίξῃ τὴν ἔθνικὴν ἀντίληψιν, νὰ νεκρώσῃ τὸ Πατριωτικὸν συναίσθημα, νὰ διαλύσῃ τὴν οἰκογένειαν νὰ καταργήσῃ τὴν θρησκείαν, νὰ ἐμπνεύσῃ τὸ ἀντιστρατιωτικὸν πνεῦμα, νὰ πορώσῃ τὴν συνείδησιν ἰδίᾳ τῆς νεολαίας, νὰ διαφθεῖρη τὰ ἤθη Προπαρσκευάζει δηλαδὴ ὁσονδήποτε βραδίως πάντως ὅμως ἀσφαλῶς, τὴν Ἑθνεκὴν διάλυσιν τὴν ἑσπεριωτικὴν ἐξάρθρωσιν, τὴν ἠθικὴν ὀηλητηρίασεν. Καὶ ἐπειδὴ ὁ κύριος σκοπὸς τῆς πνευκτοῦ μασσονίας εἶνε, ὡς προεπινομεν, νὰ διαφθεῖρη τὴν θρησκείαν, τὴν Πατρίδα και τὴν οἰκογένειαν, διὰ τοῦτο μετασχηματίζεται εἰς ἄγγελον φωτὸς, ὡς μετασχηματίζεται και ὁ πατὴρ αὐτῆς Διάβολος πρὸς ἐξαπείτησιν τῶν ἀνθρώπων και διὰ τῆς φαινομένης ἀγαθοεργίας ἐπιδιώκει τὴν διαφθορὰν τῆς θρησκείας, τῆς Πατρίδος και τῆς Οἰκογενίας και διὰ νὰ ἀποκαλύψωμεν τὸν πέπλον τοῦτον τῆς καταχθονοῦ μασσονίας και ἀποδείξωμεν οὗτοι αὐτὴ εἶνε οὕτως σωματεῖον και δργάνωσις ἀντιχριστιανικὴ, παραθέτομεν ἐνταῦθα ἐπιστολὴν τοῦ ἐν Ἠνωμέναις Πολιτείαις ἀρχηγοῦ Τεκτονισμοῦ (Μασσονισμοῦ) Ἑβραίου—Ἀμερικανοῦ Πέικολο, πρὸς τὸν συνάδελφον τοῦ Γερμανοῦδρατον Βίνδσετε.

(Ἀκολουθεῖ)

SPURGEON

ΥΠΟ ΤΗΝ ΣΚΙΑΝ ΤΗΣ ΜΗΛΕΑΣ

« Ἐπεθώμην τὴν σκιάν Αὐτοῦ καὶ ἐκάθησα ὑπ' αὐτὴν καὶ ὁ καρπὸς Αὐτοῦ ἦτο γλυκὺς εἰς τὸν οὐρανίσκον μου. » Ἄσμ. Ἄσμ. 2, 3.

Χριστὸς γνωσθὲς θεὸν νὰ εἶνε Χριστὸς ἐν χρήσει. Ἡ νόμ-
φη ἐγνώριζεν ὅτι ὁ ἀγαπητὸς τῆς ἦτο ὡς τι καρποφόρον δένδρον καὶ παρευθὺς ἐκάθησεν ὑπὸ
τὴν σκιάν αὐτοῦ καὶ ἐνετύρρησεν εἰς τὸν καρπὸν Αὐτοῦ. Εἶνε οἴκτους ἀξίον το ὅτι, ἐνῶ
γνωρίζομεν τόσον πολλὰ περὶ Χριστοῦ, ἐν τούτοις ἀπολαύομεν Αὐτοῦ τόσον ὀλίγον. Εἶθε
ἡ πέτρα ἡμῶν νὰ συμβαδίζῃ μετὰ τὴν γνῶσιν ἡμῶν καὶ εἶθε ἡ πέτρα αὕτη νὰ συνίσταται
ἀπὸ πρακτικὴν χρῆσιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν! Ὁ Ἰησοῦς ρίπτει τὴν « σκιάν Αὐτοῦ, ἃς κα-
θ ἡ σὼ μ. ε. ν. ὑπ' αὐτὴν. Ὁ Ἰησοῦς δίδει καρπὸν, ἃς γευθῶμεν τῆς γλυκῆς
τῆσος αὐτοῦ. Ὡς δὲ λέγει ὁ τρόπος τοῦ μαθηθῆναι περιπλέον ἐγκρατεῖα εἰς τὸ
μεταχειρίζεσθαι τὰ ἥδη μαθηθῆμενα καὶ πρὸς τούτω ὁ τρόπος τοῦ μαθηθῆναι μίαν ἀληθῆσαν
ἐπικριτικῶς, συνίσταται εἰς τὸ μαθηθῆναι αὐτὴν πειρακτικῶς. Τότε μόνον κατέχεις μίαν ἀ-
λήθειαν πέραν πάσης ἀντιρρήσεως, ὅταν ἔχῃς δοκιμάσῃ αὐτὴν δι' ἑαυτὸν διὰ προσωπικῆς βα-
σάνου καὶ δοκιμῆς. Ἡ Νύμφη ἐν τῷ Ἄσματι οἰοῦναι λέγει, **« εἶμαι δεδία ὅτι ὁ
Ἄγαπητὸς μου ρίπτει μίαν σκιάν, διότι ἔχω καθῆσαι ὑπ' αὐτὴν
καὶ εἶμαι πεπεισμένη ὅτι δίδει καρπὸν γλυκύν, διότι ἔχω δοκιμά-
σει αὐτόν. »** Ὁ ἄριστος τρόπος πρὸς ἀπόδειξιν, ὅτι ὁ Χριστὸς ἔχει τὴν δύναμιν τοῦ σώ-
ζειν, ἐγκρατεῖα εἰς τὸ νὰ ἐμπιστευθῆς εἰς αὐτὸν καὶ σωθῆς σὺ ὁ ἴδιος. Καὶ ἐξ ὅλων ὅσοι
εἶνε πεπεισμένοι περὶ τῆς θεϊότητος τῆς πίστεως ἡμῶν, οὐδεὶς εἶνε τόσον βέβαιος, ὅσον ἐκεῖ-
νοι, οἵτινες αἰσθάνονται τὴν θεῖαν αὐτῆς δύναμιν ἐφ' ἑαυτῶν. Δύνασαι συλλογίζομενος ν'
ἀχθῆς εἰς τὴν ἀποδοχὴν τοῦ Εὐαγγελίου καὶ δύνασαι μάλιστα διὰ παραιτέρω συλλογισμῶν
νὰ θεωρῆς σαυτὸν ὀρθόδοξον καὶ ὁμῶς ἡ προσωπικὴ πείρα καὶ ἡ ἐνδόμυχος γνῶσις τῆς ἀ-
ληθείας, εἶνε ἀσυγκρίτως αἰ κάλλιστα ἀποδείξεις. Ἐὰν ὁ Ἰησοῦς εἶνε ὡς τις μῆλια ἐν τῷ
δάσει μὴ μακρυνθῆς ἀπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ κάθησεν ὑπὸ σκιάν Αὐτοῦ καὶ γεύθητι τοῦ καρποῦ
Αὐτοῦ. Εἶνε Σωτὴρ μὴ πιστεύης εἰς τὸ γεγονός ἀπλῶς, καὶ μὲν ἔστερημένος τῆς σω-
τηρίας σου. Ἐφ' ἔσον ὁ Χριστὸς εἶνε γνωστὸς εἰς σέ, ἐπὶ τοσοῦτον κάμνε χρῆσιν Αὐτοῦ.
Δὲν εἶνε τοῦτο ὀρθὸν καὶ φρόνιμον:

Δυνάμεθα εἶτι νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι παρέχεται ἡμῖν ἡ ἐλευθερία τοῦ
μεταχειρίζεσθαι τὸν Χριστὸν παντοιοτρόπως. Σκιάν καὶ καρπὸν,
δυνάμεθα ν' ἀπολαύσωμεν ἀμφότερα. Ὁ Χριστὸς ἐν τῇ ἀπειρῷ Αὐτοῦ συγκαταβάσει ζῆ
διὰ ψυχὰς ἐνδεδεῖς. Ὡς ἃς τὸ ἀπαλαύβομεν, — καίτοι εἶνε ὀλίγον τι τολμηρὸν, ἐν τούτοις
ἀληθεύει, — ὅτι ὡς Χριστὸς Ἰησοῦς, ὁ Κύριος ἡμῶν ὑφίσταται πρὸς ἀγαθὸν τοῦ λαοῦ.

Ὁ Σωτὴρ ὑπάρχει μόνον ὅπως σώζη. Ὁ Ἴατρος ὑπάρχει ὅπως θεραπεύῃ. Ὁ Ποιμὴν ὁ καλός, ζῆ, μάλιστα ἀποθνήσκει, διὰ τὰ ἴδια πρόβητα. Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς μᾶς ἔχει περιτυλίξει περὶ τὴν καρδίαν του. Εἴμεθα στενωπὰτα συνυφασμένοι μὲ ἄλα του τὰ ἀϊώματα, μὲ ἄλας του τὰς τιμὰς, μὲ ἄλας τὰς γραμμάς του χαρακτηρὸς Του, μὲ πᾶν ὅ,τι ἔχει ἦδη πράξει καὶ μέλλει εἶναι νὰ πράξῃ. Ὁ φίλος τῶν ἀμαρτωλῶν ζῆ διὰ τοὺς ἀμαρτωλοὺς καὶ ἀμαρτωλοὶ δύνανται νὰ ἔχωσιν Αὐτὸν καὶ κάμωσι χρῆσιν Αὐτοῦ εἰς ἔπακρον. Κεῖται εἰς τὴν διάθεσιν ἡμῶν ὡς αὐτὸς ὁ ἀήρ, τὸν ὁποῖον ἀναπνέομεν. Πρὸς τί αἱ θρύσεις, εἰμὴ διὰ τοὺς διψῶντας ὅπως πίνωσι; Πρὸς τί ὁ λιμὴν, εἰμὴ διὰ τὰ χειμαζόμενα πλοῖα, ὅπως καταφεύγωσιν ἐκεῖ; Πρὸς τί ὁ Χριστὸς, εἰμὴ ὅπως ταλαπῆροι ἀμαρτωλοὶ, τοιοῦτοι ὡς ἡμεῖς, ἐλθωμεν πρὸς Αὐτὸν, ἀτεινώμεν πρὸς Αὐτὸν καὶ ζήσωμεν καὶ κατοπιν ἐκ τοῦ πληρώματος Αὐτοῦ λάβωμεν τὴν προμήθειαν διὰ πάσης ἡμῶν τὰς ἀνάγκας;

Οὕτως ἡ θύρα ἀνοίγεται πρὸ ἡμῶν καὶ δεόμεθα ὅπως τὸ Ἅγιον Πνεῦμα βοηθήσῃ ἡμᾶς νὰ εἰσελθωμεν, καθ' ὃν χρόνον ἀναπύσομεν ἐν τῷ ἀνωτέρῳ χωρίῳ δύο σημεῖα, τὰ ὁποῖα εὐχόμεθα ν' ἀπολαύσῃτε καθ' ὅλοκληρίαν. Πρῶτον, **ἡ ἐν Χριστῷ ἀνάπαυσις τῆς καρδίας**— «ἐπεθύμησα τὴν σκιάν Αὐτοῦ καὶ ἐκάθησα ὑπ' Αὐτήν». Καὶ δεύτερον, **ἡ ἐν Χριστῷ ἀναψυχὴ τῆς καρδίας**—καὶ ὁ καρπὸς Αὐτοῦ ἦτο γλυκὺς εἰς τὸν οὐρανίον μου.»

1. Ἐν πρώτοις—**ἔχομεν ἐνταῦθα τῆς καρδίας τὴν ἐν Χριστῷ ἀνάπαυσιν.** Πρὸς σαφετέραν τούτου παράστασιν, ἃς παρατηρήσωμεν τὸν χαρακτηρὰ του προσώπου, ὅπερ ἐξεφράσθη οὕτως. Ἡ εἰπούσα ὅτι, «ἐπεθύμησα τὴν σκιάν Αὐτοῦ καὶ ἐκάθησα ὑπ' αὐτήν,» ἦτο μία, ἥτις ἐγνώρισε προηγουμένως τί ἐσήμαεν ἐπέπνονος ὁδοιπορία, καὶ ἐπομένως ἐξετέμα τὴν ἀνάπαυσιν. Καθὼς ἄνθρωπος, ὅστις οὐδέποτε ἐκοπίασε, γνωρίζει οὐδὲν ἐκ τῆς γλυκύτητος τῆς ἀνάπαυσεως. Ὁ κηρὴν, ὅστις ἔφαγεν ἄρτον, τὸν ὁποῖον δὲν ἐκέρδισεν—ἀπὸ τοῦ μετώπου τοῦ ὁποῖου οὐδέποτε ἔσταξαν σταγόνες ἐντίμου ἰδρώτος,—δὲν εἶναι ἀξίος ἀναπαυσεως καὶ δὲν γνωρίζει τὴν σημασίαν τῆς. Εἰς μόνον τὸν κοπιῶντα ἡ ἀνάπαυσις εἶναι γλυκεῖα καὶ ὅταν ἐπιτέλους φθάσωμεν, μετὰ μακρὰν καὶ ἐπίπονον ὁδοιπορίαν κεκοπιηκότες καὶ ἀπρηδισμένοι, εἰς τι κατάσκιον μέρος, ὅπου δυνάμεθα νὰ καθήσωμεν καὶ ἀναπαυθῶμεν,—τότε μόνον κατευφραίνομεθα...

Πολλοὶ ἐξ ὑμῶν ἔχετε ὑπερκοπωθῆ ζητοῦντες εἰρήνην εἰς τὰς ἰδικὰς σας ἐνεργείας. Ἄλλοι μὲν ἐξ ὑμῶν ἔχετε δοκιμάσει τὰς ἱεροτελεστίας καὶ ἔχετε ἐμπιστευθῆ εἰς αὐτάς καὶ ὁ ἱερεὺς ἦλθεν εἰς βοήθειάν σας. Ἄλλοι ἔχετε ζητήσαι διὰ διαφόρων συστημάτων σκέψεως νὰ ἔλθῃτε εἰς ἐν ἀσφαλὲς συμπέρασμα ἄλλ' ἂν οὐ ἔχετε διακυματισθῆ, οὐδεμίαν ἀνάπαυσιν εὑρετε ἐπὶ τῆς ἐκθραζούσης θαλάσσης τῶν θεωρητικῶν μελετῶν. Οἱ περισσότεροι ἐξ ὑμῶν ἔχετε δοκιμάσει διὰ τῶν καλῶν σας ἔργων νὰ εὑρῃτε ἀνάπαυσιν συνεδήσεως. Ἐχετε πληθύνει τὰς προσευχὰς σας, ἔχετε γύσει χειμάρρους δακρύων, ἔχετε ἐλπίσει ὅτι δι' ἐλεηροσυνην καὶ τῶν τοιούτων θέλετε λάβει μισθὸν τινα, καὶ ὅτι ὁ Θεὸς θέλει ἐπιδοκιμάσει τὴν καρδίαν σας καὶ οὕτως ἀπολαύσῃτε ἀνάπαυσιν. Ἐχετε προσπαθήσει καὶ ἄγων

σθη, όπως οι συνταξιδιώται του 'Ιωανᾶ, οἷτινες ἠγωνίσθησαν δι' ἐπιπόνου κωπηλασίας νὰ προσαράξωσι τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηρὰν, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσαν, διότι ἡ θάλασσα ἦτο ἐξηγριωμένη καὶ τρικυμιώδης. Ἄφ' οὗ δὲ ἐπέισθητε ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἄλλη διεξόδος, ἐπιτέλους ἠναγκάσθητε νὰ ἀναπαυθῆτε ἐν τῷ Χριστῷ.

Ἡ καρδιά μου ρίπτει τὸ βλέμμα ὀπίσω εἰς τὸ παρελθόν, ὅτε εὕρισκόμενη ὑπὸ τὴν συνκίσθησιν τοῦ χάρους τῶν ἀμαρτιῶν μου καὶ παντὶ σθένει προσεπάθουν νὰ εὕρω ἄνεσιν, ἀλλὰ ἠδυνάτουον νὰ τὴν ἀνεύρω, ἂνω ἢ κάτω, πνυταχῶ τῆς ὑπ' οὐρανόν. Μὲνον δὲ ὅταν «εἰδὸν τινα κρεμάμενον ἐπὶ ξύλου», ὡς ἀντικατάστασιν διὰ τὴν ἀμαρτίαν, τότε καὶ μόνον ἡ καρδιά μου ἐκάθισεν ὑπὸ τὴν σκιάν Αὐτοῦ μετὰ πολλῆς ἀγαλλιάσεως. Ἡ καρδιά μου διελογίζετο ἐν ἑαυτῇ τὰ ἑξῆς: — Ἐπαθὲν ὁ 'Ιησοῦς ἀντ' ἐμοῦ; Τότε ἐγὼ δὲν ἔχω νὰ πάθω. — Ἐχει βαστάσῃ τὴν ἀμαρτίαν μου; Τότε ἐγὼ δὲν τὴν βαστάζω. Ἀπεδέχθη ὁ Θεὸς τὸν Ἐαυτοῦ Υἱὸν ὡς ἀντικαταστάτην μου; Τότε δὲν θέλει μὲ παιδεύσει. Παραδέχθη ὁ Θεὸς τὸν 'Ιησοῦν ὡς Θεοῦ δι' ἐμὲ; Τότε ἔτι ἱκανοποιεῖ τὸν Κύριον, εἶνε ἀρκούντως ἱκανοποιητικὸν καὶ εἰς ἐμὲ, καὶ οὕτω δὲν θέλω προχωρήσῃ, ἀλλὰ «Θέλω καθῆσαι ὑπὸ τὴν σκιάν Του», καὶ ἀπολαύσει μίαν εὐχάριστον ἀνάπαυσιν.

Ἡ εἰπούσα ὅτι ἀπεθύμησα τὴν σκιάν Αὐτοῦ καὶ ἐκάθησα ὑπ' Αὐτήν, ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἐκτιμῆσῃ τὴν σκιάν, διότι ἦτο ἠλιόκαυστος. Δὲν ἀνεγνώσαμεν πρὸ ὀλίγου τὴν ἀναφώνησιν τῆς ἀμῆ βλέπετε τίς εἶμαι, ὅτι εἶμαι μεμελκνωμένη, ἐπειδὴ ὁ ἥλιος μὲ ἔκαυσεν; Ἐγνώριζε τί εἶναι καύσων, τί εἶναι ἥλιος καυτερός, καὶ ἐπομένως δι' αὐτὴν ἡ σκιά ἦτο εὐχάριστος. Τὴν τέρψιν τῆς σκιάς τότε μόνον ἀπολαύετε, ὅταν ἔχετε περάσει διὰ μέσου χώρας διακαυμένης. Ἐχετε ποτε αἰσθανθῆ τὸν καύσωνα τῆς θείας ὀργῆς; Ἐχει ποτὲ ὁ μέγας Ἡλιος—ὁ Ἡλιος Ἐκεῖνος «εἰς τὸν ὅποῖον δὲν ὑπάρχει ἀλλοίωσις, ἢ σκιά μεταβολῆς, — ἐκπέμπει κατὰ τῆς κεφαλῆς ὑμῶν τὰς ὑπερλίαν καυστικὰς Αὐτοῦ ἀκτίνας, — τὰς ἀκτίνας τῆς ἀγιότητος καὶ δικαιοσύνης Αὐτοῦ; Ἐχετε ποτὲ κύψει χερμαὶ ὑπὸ τὰς καυματικὰς ἀκτίνας τοῦ Μεγάλου Ἐκεῖνου Φωστῆρος καὶ εἰπεῖ «ἐγάθημεν ὑπὸ τῆς ὀργῆς Σου;» Ἐάν ποτὲ ἔχετε αἰσθανθῆ τοῦτο, τότε ἔχετε εὐρεῖ πόσον μακκάριον εἶναι τὸ προσφεύγειν ὑπὸ τὴν σκίαν τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀπολυτρωτικῆς θυσίας. Ὡς γνωρίζετε ἡ σκιά ρίπτεται ὑπὸ τινος σώματος ἐρχομένου μεταξὺ ὑμῶν καὶ τοῦ φωτός καὶ τῆς θερμότητος. Οὕτω δὲ ἐπειδὴ τὸ πανάχραντον σῶμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἔχει ἔλθει μεταξὺ ἡμῶν καὶ τοῦ διακαυματιζόντος ἡλίου τῆς θείας δικαιοσύνης, μετὰ πολλῆς ἀγαλλιάσεως ἡμεῖς καθήμεθα ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς μεσιτείας Αὐτοῦ.

Τώρα δέ, ἐάν ἄλλος τις ἥλιος ἀρχίσῃ νὰ μᾶς καυματίζῃ, ἡμεῖς τρέχουμεν πρὸς τὸν Κύριον ἡμῶν. Ἐάν φροντίδες τοῦ οἴκου ἢ τῆς ἀγορᾶς, Σατανικοὶ πειρασμοὶ ἢ ἐνδομυχοῦ διαφθορά, μᾶς καυματίζωσι, προσφεύγομεν εἰς τὴν σκιάν τοῦ 'Ιησοῦ, ὅπως κρυβῶμεν ὑπ' Αὐτόν, καὶ ἐκεῖ «καθήμεθα» ἐν γλυκερᾷ ἀναψυχῇ μετὰ μεγάλης χαρᾶς. Ἡ παρέμβασις τοῦ εὐλογητοῦ Κυρίου ἡμῶν εἶνε ἡ αἰτία τῆς ἐσωτερικῆς ἡμῶν γαλήνης. Ὁ ἥλιος δὲν δύναται νὰ μὲ καύσῃ, διότι ἔχει καύσει Ἐκεῖνον. Τὰ βέρη μου δὲν πρέπει πλέον νὰ μὲ ταράττουν, διότι ἐκεῖνος τὰ ἔχει βαστάσει καὶ ἐγὼ τὰ παρέδωκα εἰς χεῖράς Του. «**Ἐκάθησα ὑπὸ τὴν σκιάν Του**»

Σημείωσον καλῶς τὰ ἐξῆς δύο σημεῖα, σχετικῶς μὲ τὴν Νύμφην. Ἐγνώριζε τὶ θὰ εἶπῃ νὰ εἶνε λοιπασμένη καὶ ἀπηυδισμένη. Ἐπίσης ἐγνώριζε τὶ θὰ εἶπῃ νὰ εἶνε ἠλιόκαυτος. Ἀκριβῶς δὲ ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ καθ' ὃν σὺ γνωρίζεις τὰ δύο ταῦτα πράγματα, θὰ συμβαδίζῃ ἢ ὑπὸ σοῦ ἐκτίμησις τοῦ Χριστοῦ. Ὑμεῖς οἵτινες δὲν ἔχετε ποτὲ διαπερσθῆ ὑπὸ τοῦ αἰσθήματος τῆς Θεϊκῆς ὀργῆς, οὐδέποτε ἔχετε ἐκτιμῆσαι τὸν Σωτῆρα. Ἐὰν ποτε ἔχετε διέλθει χώραν ἔρημον καὶ ἄνυδρον, πεζοποροῦντες ἐπὶ τῆς καυματοῦδος ἄμμου, τότε ἤξευρετε ὅποιαν, μεγάλην ἀξίαν ἔχει ἓν ποτήριον θροσσεροῦ ὕδατος. Οὕτω καὶ ὁ Χριστὸς εἶνε ἀνεκτίμητος μόνον εἰς ψυχὰς διψασμένας καὶ οὐχὶ ἄλλως...

Ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ Ἰησοῦ ἔχομεν πολὺ μεγαλύτεραν χαρὰν παρὰ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ἡμετέρας ἐπιλήψεως καὶ φαντασίας... Ὡ ὑμεῖς Χριστιανοί, πέποιθα ὅτι αἰσθάνεσθε τὴν χαρὰν ταύτην. Ἄλλως ὀφείλετε νὰ διερωτήσητε ἡμᾶς αὐτοὺς εἰάν πράγματι εἴθε χριστιανοί. Χαίρω ὅταν βλέπω ἓν πρόσωπον φαιδρὸν καὶ μάλιστα ν' ἀκούω ἐκστάσεις ἐν ταῖς καρδίαις τῶν τέκνων, τῶν ἀγίων τοῦ Θεοῦ! Καὶ ὅμως ὑπάρχουν πολλοί, οἱ νομίζοντες ὅτι θρησκεία καὶ σκυθρωπότης εἶνε συνεξεγμένα καὶ ποτὲ δὲν πρέπει νὰ διαξευθοῦν... Εἰς ἐμὲ ὁμοῦ δὸς τὴν θρησκείαν ἐκδείνῃ ἥτις χαροποιεῖ τὴν καρδίαν μου, φλογίζει τὴν ψυχὴν μου καὶ μὲ πληροῖ μὲ ἐνθουσιασμὸν καὶ χαρμονήν, —διότι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα αὕτη θὰ εἶνε ἡ θρησκεία τοῦ οὐρανοῦ... Διψοῦντες ἀρκετὸν καιρὸν καθήμενοι παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ; Ἐκεῖ ὑπάρχει ὁ τόπος τῆς ἀγαλλιάσεως. Διαμένετε σὰς ἐκεῖ; Καθήσατε ὑπὸ τὴν σκιάν Αὐτοῦ. «Δὲν ἔχω καιρὸν,» φωνάζει κάποιος. Προσπάθησον καὶ λάβε ὀλίγον καιρὸν. Καὶ ἂν δὲν δύνασαι ἄλλως νὰ πράξῃς, ὑπόκλιψον αὐτὸν ἀπὸ τὴν ὕπνον σου... Εἶνε ἀπερίγραπτος εὐχαρίστησις νὰ κάθησαι παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, ὑπὲρ τὴν σκιάν του. Ὁ Ἰησοῦς εἶνε πλησίον σου καὶ σὺ τὸ γνωρίζεις. Ἡ προσφιλὴς αὐτοῦ παρουσία δεδιότα εἶνε μετὰ σοῦ, ὡσεὶ ἠδύνατο νὰ τὸν ἴδῃς. Ἡ ἐπίδρασίς του σὲ περιστοιχίζει... Ὅσα δὲ βάσανα καὶ ἂν ἔχῃς ἢ παρουσία τοῦ Κυρίου σὲ ἐνδυναμώνει διὰ τὴν βιοπάλην... Ὁ πραγματικὸς χριστιανὸς ἔχει ἀπεριγράπτους μυστικὰς τέρψεις, ἐκ τῆς κοινωνίας τῆς καρδίας του μετὰ τοῦ ζῶντος Κυρίου του. Καὶ εἰάν οἱ πολλοὶ ἐγνώριζον τοῦτο θὰ ἔδιδον τὰ μάτια των, διὰ νὰ γίνωσι καὶ αὐτοὶ μέτοχοι αὐτῶν. Εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι ἔχομεν βάσανα, καὶ περιμένομεν νὰ τὰ ἔχωμεν, ἀλλ' ἐπίσης ἔχομεν χαρὰς καὶ τέρψεις τοῦ πνεύματος, πολὺ συνήθως ὑπερβολικὰς. Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, τῆς ὁποίας ὁ ἀληθὲς χριστιανὸς εἶνε κοινωνὸς ἐν τῷ πνεύματι τοῦ Χριστοῦ, ὑπερβαίνει τὴν κατανόησιν καὶ αὐτῶν ἐστὶ τῶν Σερραϊμ... **Ἐκ τοῦ Ὁ Χριστοῦ. Δυναμέθη νὰ τὸν ἀπολαύσωμεν. Ἄς μὴ περιφρονήσωμεν τὴν εὐκαιρίαν.**

«Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.» ὑπὸ Κ. Μ.

«ΕΔΕΥΘΕΡΑΙ ΓΝΩΜΑΙ»

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΒΗΜΑ

ΑΓΝΟΥΣΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΗ ΕΙΡΗΝΗΝ ΟΙ ΠΟΛΕΜΙΣΤΑΙ ΛΑΟΙ

(συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Προκειμένου περὶ θεραπείας ἀσθενοῦς σοβαρῶς νοσοῦντος, εἶναι πρόδηλον ὅτι ὁ συναδέλφος ἱατρός ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἤθελεν ἀρκεσθῆ εἰς συμπτωματικὴν θεραπείαν, ἀφ' ἑνὸς μὲν θὰ ἐδείκνυεν ὅτι δὲν εἶναι ἀληθῆς ἐπιστήμων καὶ θεραπευτῆς, ἀφ' ἑτέρου δέ, ὑπὸ τὸ ἀπατηλὸν κάλυμμα τῆς παροδικῆς, τῆς στιγμιαίας τοῦ ἀσθενοῦς καὶ ἀρρώστου ἀνακουφίσεως, κατ' ἀλήθειαν ἐπαυξάνει τὸν κίνδυνον τοῦ ἀρρώστου, ὁ ὁποῖος ἐφ' ἕσπον δὲν διεγνώσθη ὑπὸ τοῦ κ. συναδέλφου ἱατροῦ, δὲν ἐδέθη, δὲν ἐκτυπήθη τὸ πραγματικὸν καὶ ἀληθινὸν αἷτιον τῆς ἀσθενείας, αὐριον ἀφορμῆς τινὸς προσθέτου παρεμβαίνουσης, καὶ ὡς συνήθως, γενομένης ἐπιπλοκῆς, τίς οἶδεν ἐν μέσῳ τίνων σμερδαλέω πόνων καὶ ἀνηκέστου καὶ ἀτεράμνου ἀγωνίας μέλλει νὰ ἀποθάνῃ τοῦ κυριώδους ἐν αὐτῷ νοσήματος παροξυνοῦ ἐνοῦ, χωρὶς οὐδαμῶς ν' ἀνακουφισθῆ ἐκ τῆς παροδικῆς, ἐπικήρου ἀνεμωλίου καὶ, ἀνεμοφορήτου ἐκείνης ἀνακουφίσεως, τῆς ὡς ἀποτέλεσμα ἐπελθούσης τῆς συμπτωματικῆς γενομένης θεραπείας. Καθὼς δέ, ὅπως ὀργανισμὸς τις, ἦνε διγῆς, διὸν ὅπως κατὰ φύσιν ἐξελισσονται αἱ ἀπὸ μέρους λειτουργίαι, εὕτως ἵνα εἰρηνεύσωσιν ἀληθῶς, πραγματικῶς καὶ εὐκρινῶς οἱ λαοί, αἱ Φυλαὶ καὶ τὰ Ἔθνη, δέον πρῶτιστα ν' ἀναγεννηθῶσι ἠθικῶς αἱ Ἐκκλησίαι, οἱ ὅποιοι ἔχουσι καταπέσει εἰς φρικτὸν βαθμὸν, τῶν φαινομένων ἐπιπροσώπων τούτων μὴ ὀρθοτομούντων τὸν λόγον τῆς ἀληθείας ἀλλὰ προσαρμολογούντων διὰ περιτομῶν καὶ προσθαφαιρέσεων τὸν πύρινον καὶ ἀπερίεμτον λόγον τοῦ Θεοῦ, πρὸς τὰς κύκλω περιστάσεις, οὐδεμίαν δὲ σοβαρὰν ἀσκούντων ἐπίδρασιν λόγῳ ἑλλείψεως ἐπαρκoῦς ἠθικοῦ κύρους. Φωτιζόμενοι δὲ θεῶς, οἱ λαοί, αἱ Φυλαὶ καὶ τὰ Ἔθνη περὶ τοῦ παμμεγίστου αὐτῶν προσρισμοῦ, καὶ τῶν ὑψηλῶν καὶ σπουδαίων καθηκόντων πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἀλλήλους, ἀνοψόμενοι εἰς τὴν περιωπὴν τῆς συνειδήσεως τοῦ καθηκόντος, δὲν θὰ ἐκλέγωσι πολιτικοὺς, ἀνθρώπους κενoῦς καὶ κούφοις, ἐγωπυθῆς, φιλαύτους, ἀσυνέτους καὶ ἀνοήτους, ὑλοφρονεας, ἀσεβεῖς, μασσόνοους καὶ πατριδοκαπήλους, ἀρριβιστας, ποσοτολόγους, συμβασιούχους, Κυβερνοδοῦλους, ἀναξίτους, ἀξιούχους ἐνικάνους, ἰχθυοφώνους, χασκακας, ὑποπολιτευτὰς καὶ τῶν βατράχων ἀπρακτοτέρους, θῶκοις ἐμφύχοις ἐπὶ θῶκων, συγκατανευσιφάγους, πεκίεφέντηδες καὶ ἀμοιδοιθαυμαστὰς κομματοκαπήλους, ἰδοκαπήλους, πονηροὺς σοφιστὰς, φιλοψευδεῖς, σκανδαλοργούς, ἐπιχειρη-

ματίας εμπρόρους και επαγγελματίας της Πολιτικής, επιτηδείου; Καθονικούς και θηρ αμενείους τὸν χαρακτήρα, ἐκμεταλλευτάς, γυρολόγους τῆς πολιτικῆς, καιροσκόπους κα καιροφύλακα, σκοτινολόγους, ζεμανφουτιστάς, ἀσυνειδήτους και ἀπάτριδας, θυσιάζοντες τὰ πάντα εἰς τὰ πείσματα και τὰς ὑπόλους και τὰς ἐνόχους φιλοδοξίας των, ὡς και τὰς θολὰς και ἐνόχους σκέψεις και ἰδέας των, ἀλλά θ' ἀγρυπνώσιν ὅπως ἐφ' ἑκμύζωσι τὸν Νόμον τοῦ Θεοῦ, μὴ ἰσχύοντα μόνον διὰ τὰς μεταξὺ ἀτόμου και ἀτόμου σχέσεις, ἀλλά και διὰ τὰς μεταξὺ Ἑθνους και Ἑθνους, Λαῶν και Λαῶν, Φυλῶν και Φυλῶν ταιαύτας, και οὕτω μόνον, και μόνον ἢ Σατανοκρατουμένη και ἐν σκᾶ θανάτου κατακειμένη και καθεύδουσα ἀνθρωπότης, ἀνυψουμένη εἰς τὸ εὐ αἰσθημα τῆς ἐνότητος θὰ εἰρηνεύσῃ.

Και διὰ τοῦτο ἀκριβῶς, σήμερον ὅτε τὰ πολεμικά μέσα τελειοποιούνται ἐπὶ μᾶλλον και μᾶλλον, και τὸ ζήτημα τοῦ Ἄπειρου και «Πρωιάρχου» ἐλύθη πλήρως, και τὸ Μυστήριον τοῦ «Τριεδικοῦ» διφωτισθη ἀπλήτως, ὅπως καταργηθῶσιν αἱ πολυτράχηλοι, ἀκανθηφόροι και ψυχόλεθοι αἰρέσεις, παύσωσιν αἱ φθισιθροτοι, πατριδοφθόροι και ὀλεθροτόκοι διπλοτρισκατάρατοι διαίρεσεις και ἀνατεῖλη ἢ φαεσφόρος και μακαριουργὸς Ἐξέρῃ η, τὸ ὕψιστον τοῦτο δῶρον τοῦ Οὐρανοῦ εἰς τὴν Γῆν!

Πάντες ἐπιθυμοῦσι τὴν παντομημόνευτον και πολυέραστον Ἐξέρῃην, και διαγγέλματα ἐκπέμπονται ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ Σύμπαντος κόσμου, και ὁμοῦ πάντες, ὡς μὴ ὄφειλε, παρασκευάζονται πρὸς πόλεμον, πυρετωδῶς ἐπαυξάνοντες τοὺς στρατοὺς και τοὺς στόλους αὐτῶν, τάτε πολεμικά και τὰ τῆς συγκοινωνίας μέσα ἐνεργοῦντες παρὰ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτῶν περὶ τῆς ἐρασμιωτικῆς Ἐξέρῃης. Οἱ θεόπλαστοι ἀνθρωποὶ φιλοῦσι τὴν εἰρήνην, διότι εἶναι ἀγαθὸν, ἀλλ' ἀγνοοῦσιν, οἱ πλείους δυστυχῶς, δυστυχῶς!! τὰ μέσα δὲ τῶν ὁποίων ἀποκίθεται και διατηρεῖται αὕτη. Τὰ μέσα τῆς εἰρήνης εἰδὼς, ὁ Ἄρχων τῆς και τῆς εἰρήνης και τῶν οἰκτιρμῶν Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, οἱ δὲ ἀκούοντες τοῦ Χριστοῦ, ὡς προέπομεν, και οἱ κατὰ Χριστὸν βιῶντες αὐτοὶ ἔχουσιν ἀληθῆ εἰρήνην ἐν ἑαυτοῖς. Ἄδύνατον, και ἀπολύτως ἀδύνατον, νὰ ὑπάξῃ εἰρήνη ὅπου δεν ὑπάρχει ἀγιασμός, και ἀλήθεια, δικαιοσύνη, εὐλεκερένεια και βίαις χριστιανικῶς.

Καταργήσατε τὸν Ἐωσφορόπνευστον ἐγωϊσμόν, τὴν Σατανόβουλον φιλαυτίαν, και τὴν Διαβολοδλαστούργητον ἀδικίαν, και πᾶσαν ἐν γένει Σαττικὴν αὐτόφθονον κακίαν, και ἀμαρτίαν, και ὄψεσθε πανταχοῦ τὴν πασιδόθητον, μυριολάτρευτον και σωσίκοσμον εἰρήνην και καταργούμενον ὄν φθοροποιόν, ὀλεθριστόκον και βροτακτόνον καταρώτικον πόλεμον, ὄψεσθε τοὺς πάντας διὰ τῆς ἀληθοῦς λογικῆς και ὀρθῆς πίστεως ἀδελφοὺς ἐν τῷ Εἰσονάρχη, ἐρητισῆ και εἰρηνοποιῶ Θεανθρώπῳ Χριστῷ, περιποιουμένους και ἐν ἀγάπῃ θαυμασιωτικῆ διατελοῦντας. Λοιπὸν πιστεύσω-

μεν πάντες και υποταγώμεν εις τόν Σωτήρα και ελευθερωτήν τών ψυχών ημῶν Χριστόν, και ἀδελφωποιηθώμεν ἐν τῇ ἀπειραγαθῇ και ἀπειροεσπλάγγνῃ Χριστῷ, και ἀγαπήσωμεν παμφίχως τήν ἀλήθειαν, πραγματικὴν και εὐαγγελικὴν ἀγάπην, ἡ ὁποία θύει τόν ἀγαπῶντα χάριν τοῦ ἀγαπημένου τῆς μετὰ πάντων συμβιώσεως εἰρῆνῆς. Καί αὖθις ἐπαναλαμβάνω, ὅτι ἡ Εὐερίνη τυγχάνει τὸ ὑπατον δῶρον τοῦ Οὐρανοῦ και τῆς Γῆς. Ναί!

Ὁ μέγας πολιτικός τῶν Ἐθνῶν Ἀπόστολος Παῦλος λέγει: «Ὅταν λέγωσιν Εὐερίνη και ἀσφίλεια· τότε αἰφνίδιος αὐτοῖς ἐφίσταται ὁ ὄλεθρος».

Ἡ Ἰαπωνία ἡ χώρα τοῦ ἀνατέλλοντος καλλιλάμπετου ἡλίου και τῶν ἀόσμων πλῆν τερψιφίων και εὐόπτων χρυσαυθίμων, σπουδάσασα και ἀπομυθηθεῖσα τελείως τήν ἀκμάζουσαν ἐν Εὐρώπῃ μηχανικὴν ἐπιστήμην και χημείαν καθὼς και τὰς νεωτέρας πολεμικὰς ἀλεθριτότους ἐφευρέσεις, ἐν τε τῇ ἀέρι και ὑποβρυχίῳ, (—τόν ἀεροχημικόν, ὑποβρύχιον και ὑποχθόνιον πόλεμον—), χωρὶς οὐδόλωσιν νὰ ἀπεβάλῃ τὸν Ἐθνικιστῶν τῆς, — ἐν ἡμεῖς οἱ πρωτοπόροι τοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἀνθρωπότητος τείνομεν νὰ ἀποβάλωμεν ἐξευρωπαϊζόμενοι ἢ ἐκφυλλιζόμενοι. — ἀπέθη μία ἐκ τῶν μεγαλειτέρων Δυνάμεων τοῦ κόσμου, τόσοσιν κραταιὰ, και τόσοσιν ἰσχυρά, ὥστε πρὸ ὀλίγων ἐτῶν κα ἐσυνέτριψεν ὡς γνωστόν, κατὰ τε ξηρὰν και θάλασσαν τὰς Τσαρικὰς τῆς κραταιᾶς Ρωσσίας δυνάμεις! Ἡ Ἰαπωνία λοιπὸν κατὰ πόδας ἀ-ολουθοῦσα τὰς κατακτικὰς διέσεις, τῶν λεγομένων τῆς γῆς ἰσχυρῶν, ἐπὶ τῆς πολυμυριανθρώπου Κίνας και ἐποφθαλιώσα τήν πλουσιωτάτην και τὴν μάλα εὐρύνοτον Μαντζουρίαν, ἔχουσαν ἔκτασιν 800.000 τετραγωνικῶν χιλιομέτρων και πληθυσμὸν τριάκοντα ἑκατομμυρίων, ἐπετέθη διὰ νὰ τὴν καταλάβῃ κατὰ τῆς Σαγγάης, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὴν τετάρτην τοῦ κόσμου πολυάνθρωπον ἐμπορικὴν πόλιν, και ἤρξατο νὰ τὴν βομβαρδίξῃ και πυρπολῇ διὰ μεγάλων τηλεβόλων, διὰ βομβῶν και δι' ἀεροπλάνων, προσφέρουσα εἰς τὸν θῶμόν τοῦ φιλαίματου και αἰμοχαροῦς Ἄρεως ἑκατόμβας ἐπὶ ἑκατομβῶν ἀνθρώπων πρὸς δόξαν τοῦ ἀνθρωπισμοῦ και πολιτισμοῦ (sic!!!;).) Καί αἱ Μεγάλαι, λέγόμεναι Δυνάμεις, και ἡ πλουσιωτάτη και πανίσχυρος (— κατὰ κόσμον, πάντοτε) Ἄμερική, ἤρξαντο νὰ συνταράσσωνται. ἤρξαντο αἱ μετοχὴ τῶν βροτοκτόνων πολεμικῶν ἐργαστησίων, αἱ τετυπωμέναί με τὸ αἷμα τῶν λαῶν νὰ ἀνατιμῶνται. Ἰσχυρὸς δὲ Ἄμερικανικὸς και Εὐρωπαϊκὸς στόλος νὰ καταπλῆ εἰς τὸν Εἴρητινόν Ὠκεανόν. Καί πάντα ταῦτα παραγγέλλουσιν εἰς ὁσπιν ἢ ὁ μέλλον νὰ ἀνάψῃ πυρκαϊῶν παγκοσμίου πολέμου, μέλλουσαν νὰ μεταβάλλῃ εἰς τέφραν και κόνιν τὸ ἐπὶ τοῦ ψεύδους, τοῦ αἵματος και πάσης ἀδικίας πλάνης, ἀμαρτίας και ἀνομίας ἐδραζόμενον πλουτοφρονοῦν και πλουτοκρατικὸν τῆς Εὐρώπης Καθεστῶς, θὰ προέλθῃ ἐκ τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς ἀναντιλέτως και ἀναμφισβητήτως! και τὴν πυρκαϊῶν ταύτην, ὁμοίαν τῆς ὁσπίας οὔτε εἶδεν οὔτε θὰ εἶδῃ πλέον ὁ κόσμος, προ εἰδῶ, ὁ ὑπερέφλος ταυσιπτεροῦ τῆς θεολογίας ἀεὶς

ὁ θεὸς Ἰωάννης τῆς Ἀποκαλύψεως, τὴν περιέγραψεν ἐν κεφαλῇ 16ῃ τῆς ἐκυτοῦ Ἀποκαλύψεως λέγων: «Καὶ ὁ ἕκτος ἄγγελος ἐξέχεε τὴν φιάλην αὐτοῦ ἐπὶ τὸν ποταμὸν τὸν μέγαν τὸν Εὐφράτην καὶ ἐξηρξάνθη τὸ ὕδωρ αὐτοῦ ἕως ἐτοιμασθῆ ἡ ὁδὸς τῶν Βασιλέων τῶν ἀπὸ Ἀνατολῶν Ἡλίου. Καὶ συνήγαγεν αὐτοὺς εἰς τὸν τόπον τὸν καλουμένον Ἐβραῖστὲ Ἀρμαγεδδῶν, ὅπερ σημαίνει «εἰς τὸν τόπον συγκυλῆς».

Ἡ Ἀπὸ Ἀνατολῆς, φίλοι καὶ σπουδαῖοι ἀναγνώστα, σέβεται ἀπὸ τοὺς κρότου; τῶν Ἰαπωνοκινεζικῶν τηλεβόων. Καὶ ὑπὸ τοὺς ἀπαισίους τούτους οἰωνοὺς ἤρξατο τὰς περὶ Ἀφοπλισμοῦ ἐργασίας τοῦ τοῦ συζήσιον τῆς Γενεύης, ἐν ᾧ οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν Μεγάλων Δυνάμειν διατυπώνουσι τὰς περὶ ἀφοπλισμοῦ σκεψίτων, τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἀγγλίας Σέιμον ἐπιτονίσαντος «Ὁ οὐ εἰς ἔξοπλισμοὶ εἶναι τὸ σύμπτωμα μὲτ' ἐκπαθολογικῆς καταστάσεως. Μία χρεωκοπία τῆς σημερινῆς Διασκέψεως ἔνθα ἐσημαίνει ἄλλο τι ἢ μίαν παγκόσμιον συμφορὰν ἀπεριόριστον καὶ ἀπροσμέτρητον.»

Καὶ τὴν συμφορὰν ταύτην ἀδύνατον ν' ἀποφύγῃ, διότι οἱ συνεδρᾶζοντες εἰς Γενεὴν καὶ περὶ Ἀφοπλισμοῦ συζητοῦντες προορῶσι καὶ οὐδόλως ἐξετάζουσι τὴν αἰτίαν ἐκ τῆς ὁποίας γεννῶνται οἱ πόλεμοι ἤθιου τὴν «κίττιοκρυτῶν» δὲ μακίζοντες μὲ τοῦ κῦνας οἱ ὅποιοι καταδώκουσι καὶ διακάνουσι τὸς κατ' αὐτῶν ρεπτέμενους λίθους μὴ κατανοοῦντες τὴν χεῖρα ἣ ὁποία τοὺς ρίπτει. Ἡ αἰτία δ' αὕτη δὲν ἐμφωλεύει ἐν τοῖς ὅπλοις καὶ τοῖς ἐξοπλισμοῖς ἀλλ' ἐν τῷ Νῷ, λέγομεν καὶ τῇ Καρδίᾳ ἐν τοῖς ὁποίοις ἐμφωλεύουσι τὰ τρομερώτερα τῶν σανατοβούλων ψυχολέθων παθῶν, ἡ κίταρωτάτη ἐγχεπάθεια καὶ δλιθιρώτατος, βροτοφθόρος ἐγκεντρισμαδς, ὁ ἐσφορόπνευστος καὶ σκίτανογέννητος φθόνος, τὸ διαβολοβλαστούργητον διπλοτρισακατάρατον μῖσος καὶ ἡ κοινωνιοφθόρος διαβολογγένητος συμφοροντολογία τὰ ὁποία ἀποτελοῦσι τὸ τρομερώτατον, σπαρακτικώτατον καὶ καταστρεπτικώτατον τῶν πολεμικῶν ὅπλων ὁ κινουὸν φεῦ! τὰ πολεμικὰ ἀνθρωποκτόνα μηχανήματα! Δὲν κάμνουσι τὸν πόλεμον τὰ ἔπλα τέλεια ἢ ἀτελῆ Ὅχι, Ὅχι. Ἀλλὰ ὁ Νοῦς καὶ ἡ Καρδία. Ὁ Κάλν, ὁ Γεννάρχης; τῶν πολεμάρχων καὶ ἀπαξιάπάντων ἐν γένει τῶν δολοφόνων, ὅπλισμένος ὡς ὁ Σατακνοκίτης καὶ Δαβλοφθόρος εἰς τὸ ἐπαράτου φθόνου καὶ τοῦ μίσου, δὲ ἐδυσκολεύθη ὁ ἀλλεστὸρ καὶ φιλάμματος ν' φονεύτῃ, εἰ κ' ἦτο τελείως ἄσπλος διὰ λίθου τὸν τέλειον ἄθωον, τοῦ ἀδελφόν Ἀβελ. Καὶ τὴν αἰματοβαψῆ δὲν τοῦ Θεοσιγειατοῦ, Κάλν, ἀκολουθήσαντες κατόπιν οἱ σατανοκρατούμενοι λαοὶ ἐξηκολούθησαν ἀλληλοδκινόμενοι ἀλληλοσπαρξασόμενοι καὶ ἀλληλοκτονούμενοι διὰ λίθων, σφαιδων, ροπάλων, τόξων, μαχαιρῶν ἀκμήων καὶ δ' ἀ τῶν ὀρέωντων. Καὶ σήμερον ἂν αἱ Κυβερνήσεις τῶν διαφόρων Ἐθνῶν καὶ Κρατῶν συμφωνήσασιν ν' ἀφοπλισθῶσι καὶ καταστρέψωσι καὶ τὸ τελευταῖον ἀκόμη ψυχογόνον, δὲν ἀφοπλισθῶσι εἰ ἀπὸ τὰ ἐμφωλεύοντα εἰς τὰς ἀθανάτους νοεράς καὶ

ἀδιαφθόρους ψυχάς των ἀνθρωποκτόνα σατανογέννητα πάθη καὶ αὐτόφθονα μίση, ὁ λαοκτόνος καὶ Ἔθνοσθόρος πόλεμος ἀδύνατον καὶ ἀπολύτως ἀδύνατον, νὰ ἐκλείψῃ. Διότι τίς, ἐρωτῶ, θὰ ἐμποδίσῃ τοὺς λαοὺς, τὰ ἔθνη καὶ τὰς Φυλὰς καὶ μετὰ τὸν τέλειον ἀφοπλισμὸν νὰ ἐξακολουθήσωσιν ἀλληλοκτεινόμενοι δὲ λίθων ἐφ' ὅσον θὰ μισῶσι καὶ θὰ φθονῶσιν ἀλλήλους; Ὁ Μέγας καὶ περίπλοκος Ἱστορικός τῆς Ἀρχαιότητος καὶ Φιλόσοφος Ἀθηναῖος Θακυδίδης φιλοσοφῶν ἐπὶ τῶν ἀνηκέστων καὶ ἀτερράμων συμφορῶν τοῦ ἀποδεκατισμοῦ τὰς Ἑλληνικὰς δυνάμεις ἢ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ὁπερ εἶπεν: «Ἐφ' ὅσον ἡ φύσις τῶν ἀνθρώπων θὰ εἶνε ἡ αὐτὴ τὰ αὐτὰ πάντοτε καὶ παντοῦ θὰ συμβαίνουσι.» Ἐπομένως οὐχὶ πρὸς τὰ ὕλικά ὄπλα, ἀλλὰ πρὸς τὸν αὐτὸν καὶ ἀείζων Νοῦν, τὸν κατασκευάζοντα καὶ κινῶντα τὰ ἀνθρωποκτόνα ὄπλα, καὶ πρὸς τὴν Καρδίαν ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐμφωλεύουσι τὰ σατανογέννητα πάθη καὶ τὰ μισητὰ ὀφίλοισι νὰ στριψῶσιν ὀλίγη των τὴν προσχῆν οἱ Κυβερῆται οἱ Οὐρανογράφοι καὶ Πηδαλιόχοι τῶν λαῶν, φυλῶν καὶ ἔθνων, μετ' ἀπάντων τῶν Διανοουμένων ἐν ὄντι; θέλουσιν ἀληθῆς καὶ πραγματικῆ καὶ εἰλικρινῆς Εἰρήνη καὶ Εὐδαιμονία νὰ κυριαρχήσωσι. Καὶ τὸν Νοῦν καὶ τὴν Καρδίαν ἐαυτῶν τε καὶ τῶν Φυλῶν, Ἐθνῶν καὶ λαῶν, θέον νὰ ἐκκαθάρσωσι ἀπὸ τὰ κατατρυχόντα αὐτοὺς ὀλεθριώτατα σατανικά πάθη ὅτε τὰ ὄπλα ἀμέσως, καὶ ἀμέσως λέγω, θὰ ἄρχη στευθῶσι μόνον τῶν ὑπὸ τῆς σκωρίας. Διότι διὰ τῶν θεομιτήτων θεοστυγῶν καὶ Θεοργιστῶν ἐπαράτων παθῶν κυριαρχούντων ἐν τοῖς θεοπλάστοις ἀνθρώποις οὗτοι καὶ ἂν ἀφοπλισθῶσι, θάττον ἢ βράδιον θὰ ἀποθάνωμεν, ἐκφυλιζόμενοι. Πανθενεστάτη δὲ δύναμις καθαρτήριος πρὸς ἐκρίζωσιν ἀπὸ τοῦ Νοῦ καὶ τῆς Καρδίας τῶν διαφόρων Θεοηλάτων καὶ πανεχθεστάτων παθῶν, οὐδεμίαν ἄλλη εἶναι, παρά ἢ διδάσκουσα διὰ τῆς ἀληθοῦς ἀγάπης τὴν ἀδελφοποίησιν τὴν ἀληθινὴν τῶν φυλῶν καὶ ἔθνων λαῶν καὶ γλωσσῶν **Χριστιανικῆ Ἰδεολογία.**

Ἄλλὰ οἱ Κυβερνήτεις τὸν κόσμον παρορῶσι τὴν ἀνθρωποκτονικὴν καὶ σαρκοκτομονικὴν θεοσύστατον καὶ ὄντως μακαριουργὸν Ἰδεολογίαν, προπαθοῦντες νὰ ἀφοπλισθῶσι καὶ εἰρηνεύωσι τὸν κόσμον διὰ ψευδοδιδασκαλίας, διὰ τῆς ὁποίας ἀλληλοεμπαίζονται, καὶ τοὺς λαοὺς καὶ τὰ ἔθνη ἐμπαίζουσι. Καὶ ἐφ' ὅσον κόπτονται ὑπὲρ τῆς εἰρήνης, πάντοτε καταλήγουσι εἰς πόλεμον, ἐπισφραγίζοντες τοὺς ἐν κεφαλῇ πέμπτην τῆς πρώτης πρὸς Θεσσαλονικεῖς ἐπιστολῆς λόγουστοῦ ἐπιγδούπου καὶ μεγαλοφωνοτάτου καὶ θεοκλήτου Ἀποστόλου τῶν ἔθνων θειοτάτου Παύλου: «Ὅταν λέγωσιν εἰρήνη καὶ ἀσφάλεια τότε αἰφνίδιος αὐτοῖς ἐφίσταται ὀλεθρὸς καὶ οὐ μὴ ἐκφύγῃσι. Ναί!»

Ἡ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν καὶ αἱ Κυβερνήσεις τῶν λαῶν καὶ Φυλῶν, λοιπόν, ἐάν λύσωσι ὡς κεφαλὴν τὸν Χριστὸν, θὰ λύσωσι πάντα τὰ νῦν φλέγοντα ζητήματα τοῦ Ἀφοπλισμοῦ, τῆς παύσεως τῶν πολέμων, τῆς καταλύσεως τῶν χωρῶν καὶ τῶν ἐρίων τῶν Ἐθνῶν καὶ ἑρατῶν, ὡς καὶ τῆς ἐνώσεως πάντως εἰς ἓν Κράτος.

Τάχιστα ποιήσωμεν τὴν ὑποταγὴν μας εἰς Χριστόν, ἵνα ἀπαφύγωμεν τὴν τρομερὰν ταύτην καταστροφὴν τοῦ μέλλοντος φρικωδιστάτου πολέμου, ὃ ὁποῖος θὰ καταστρέψῃ οὐχὶ μέρος στρατοῦ, ἀλλ' ὀλόκληρον τὴν Οἰκουμένην, παιδι, γέροντας, γυναίκας, πόλεις χωρὶς καὶ κτήνη καὶ φυτὰ καὶ κάρπους, διὰ τῶν ἀερωδῶν χημικῶν δηλητηρίων καὶ δλεθριωτάτων οὐσιῶν ἐκρηκτικῶν! ! Ναί.

Σέρβια 23—2 32.

Διωρ. Εὐν. Α. Παπαμχαήλ
(Ιατρὸς)

ΤΟ ΠΡΩΤΑΡΧΟΝ ΠΝΕΥΜΑ ΚΑΙ Ἡ ΜΟΡΦΗ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

«Χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε περὶν αὐθέν»
(Ἰησοῦς Χριστός)

Ὁ μέγας θεόπτης κολασσὸς Μωσῆς, ὃ ὁποῖος ἐν χρόνοις σκότους καὶ ἀγνοίας ὕψυται ὡς στήλη φωτεινὴ ὑπερνέφελος, ἐν ἀρχῇ τῆς «Γενέσεως» αὐτοῦ γράρει τὰ ἐξῆς «ἡ δὲ γῆ ἦν ἀόρατος καὶ ἀκατασκεύαστος καὶ σκότος ἐπάνω τῆς ἀβύσσου. καὶ πνεῦμα Θεοῦ ἐπεφέρετο ἐπάνω τοῦ ὕδατος.»

Ἀκριβῶς λοιπὸν, ἐπειδὴ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἐπεφέρετο ἐπάνω τοῦ ὕδατος, ἐν ᾧ ἦν ἀφάνταστος στερεῶν μορίων πληθὺς, ἡ τῶς ἀόρατος, ἀμορφος καὶ ἀκατασκεύαστος Γῆ διεμορφώθη εἰς τὸν θαυμασίον τεῦτον πλανήτην, ὁρισθέντων τῶν ὄγκων, τῶν γυκνοτήτων, τῶν μαζῶν, τῶν ἀποστάσεων, ἐπετεύχθη ὥστε σφαῖραι πυριφλεγεῖς μὲ ἰλιγγιώδη περιδουόμεναι ταχύτητα νὰ περιφέρωνται οὕτως ἑναρμονίως ἐν τῷ Δικαστήματι, τῶν στερημένων συνειδήσεως Ὑλῶν τεθειμένων μετὰ λόγου, τάξεως καὶ σκοπιμότητος ἐν τῷ χώρῳ.

Μεταξὺ τῆς ὕλης, τῆς ἀμοίρου συνειδήσεως καὶ ἐλευθερίας, ἀφ' ἐνός, τῆς λογικότητος, τῆς τάξεως καὶ τῆς σκοπιμότητος τῆς διαθέσεως τούτης ἐν τῷ χώρῳ, ἀφ' ἑτέρου, ἐξασπύσκει τοῦ αἰωνίου πνεύματος ἡ ἐγχείρισις, χωρὶς τῆς ὁποίας δεν δύναται νὰ ἐξηγηθῶσι, οὔτε τῶν ὕλῶν ὁ ἑναρμονισμὸς ἐν τῷ ἀνοργάνῳ Σύμπαντι, οὔτε τῆς ζωῆς ἡ ἐμφάνεισι ἐν ὄργανισμοῖς, τῶν ὁποίων ἡ συγκρότησις τῶν διαφόρων μελῶν ἀποτελεῖ ἐκδηλωσιν σοφιστικῆς σκοπιμότητος.

Καὶ ἀνάμειξιν τῆς ἀντιθέσεως τῆς σκεπτικότητος ἀφ' αὐτοῦ πρὸς τὴν βρωμότητα τῆς ὕλης ἀφ' ἑτέρου, βρωμότητα καθορίζουσι ἀδυσωπήτως ἐκ τῆς κατεύθυνσεως, ἐν σχέσει μόνον πρὸς τὴν συνισταμένην τῶν ἐλξῶν, τῆς σκοπιμότητος ὑπερδουούσης ὅλοσχερῶς τὴν μίαν κατεύθυνσιν τῆς κατεύθυνσιν ἀναγκαίως ἡττις, σελαγίζει ἡ ὅλως ἐτέρη, ὡς πρὸς τὴν ὕλην, αὐτοῦ αἰῶνος ἐνιο, ὅφ' ἡ ἀναγκαίως ἐξαρτᾶται κα καθορίζεται ἡ οὐσία τῆς ὕλης.

Καθ' ἑσόν εἶνε πρόδηλον ὅτι τὸ ἀναρχον εἶνε ἀπειρον, ἀλλὰ οὗτο ἀπειρον εἶνε ὅλως ἀδύατον νὰ συνυπάρχωσι, προδῆλου ὄντος ὅτι ὁ ἀλληλαγροῦντο,

τοῦ ἐνὸς ἀναγκαιῶς περιοριζομένου καὶ ἐπομένως ἀποκλειομένου ὑπὸ τοῦ ἐτέρου.

Ἄρα εἶνε ἀπολύτως πρόδηλον ὅτι ἡ ὕλη εἶναι **αἰτίαιτὸν**, δεδομένου δ' ὄντος ὅτι τὸ —**μηδὲν**— ὁ **ἄρνησις ὁ τῆς ὑπάρξεως**, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ᾔνε **ὄντο** **τήτων δημιουργικόν**, μὴ δυναμένον νὰ σχηματισθῶσιν ἐκ τοῦ μηδενὸς, τὸ ὅποσον μάλιστα ὡς παράγων ἐν μέσῳ οἰωνδήποτε καὶ ὁσωνδήποτε σημαντικῶν ἀριθμῶν ἐκμηδενίζει τὸ γινόμενον, αὐτὴ αὐτὴ τοῦ **αἰ-τι-α-τοῦ** ἢ ἐννοια καθορίζει ἀδυσωπήτως τὴν ἀναγκαιότητα τῆς παραδοχῆς τῆς **πρωτάρχου οὐσίης**, ἐκδήλωσις τῆς ἐνεργείας τῆς ἐλευθέρας **δουλήσεως** τῆς ὁποίας εἶνε ἡ ὕλη, διηγετικῶς τρεπομένη καὶ ἀλλοιουμένη, ἕως ἂν τὴν προσήκουσαν μορφήν προσλάβῃ.

Καὶ εἶνε ἀπολύτως πρόδηλον ὅτι τὸ **ὑπέρτατον πνεῦμα** ἦτο ἐντελῶς ἀδύτατον νὰ τερματίσῃ τὴν ἐνέργειαν αὐτοῦ ἀπλῶς διὰ τῆς λογικῆς διατάξεως τῶν ὑλῶν καὶ τῆς τοῦ θαυμασίου τούτου Σύμπαντος διαμορφώσεως, καθόσον τοῦτο καὶ ἑαυτὸ ἀγνοεῖ καὶ τοῦ δημιουργοῦ συνείδησιν δὲν δύναται νὰ ἔχη, ἑαυτὸ μὴ εἶδος.

Καὶ ἀληθῶς, τί θὰ ἦτο τὸ θεσπέσιον, τὸ ἐκπάγλου κάλλους τοῦτο Σύμπαν, χωρὶς τοῦ μυστηριώδους ἀνθρώπου, ὁποῖος μόνον μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐνοργάνων ζώντων, ὄρθην τὴν σπονδυλικὴν ἔχων στήλην, δύναται νὰ στρέφῃ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ πρὸς τὸν οὐρανόν, ἔχων ἐπὶ πλέον τὴν ἀφράστως πολυτίμον ἰκανότητα νὰ συντρίβῃ τῶν φαινομένων σκληρὰ περιβλήματα, τούτων δὲ τοὺς γενεσιουργοὺς νὰ συλλκμβάνῃ λόγους.

Καὶ ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος, τεραστίαν ἀναπτύξας ἰκανότητα, διερευνεῖ τὰ οὐράνια σώματα, ἐφ' ὧν δι' ἀφαντάτων χωρίζεται ἀποστάσεων, ἐνῶ κατάρθρωσεν ἀσφαλῶς εἰς τῶν θαλασσῶν νὰ κατέρχηται τὰ βάθη, **εἶνε πικροτάτη ἀλήθεια**, ὅτι ἀγνοεῖ δυχότατα ἑαυτὸν.

Ὁ περιώνυμος τῆς ἀρχαιότητος σοφός, ὁ Σωκράτης, ὁ ὁποῖος καὶ σήμερον ἔτι λάμπει ἐν τῷ κυανῷ τῆς Φιλοσοφίας στερέωμα, ὡς ἀστὴρ πρώτου μεγέθους, ἐτόνιζε τὴν ἐννοίαν ὅτι ἐπίτηδες ἐπίτηδες ἐπὶ τῆς προμετωπίδος τοῦ ἐν Δελφοῖς Μαντείου ἦτο χρυσοῖς γράμμασιν ἀναγεγραμμένον τὸ θεῖον ἐκεῖνο: **ΓΝΩΘΙ ΣΑΥΤΟΝ**, οἶωνε τοῦ θεοῦ προλαμβάνοντος, πρὸ πάσης ἄλλης ἀπαμείψεως τοῖς μαντευσόμενοις, νὰ συστήσῃ τὴν ὑπέροχον ταύτην ἐννοίαν, ἐφ' ἧς μόνως δύναται νὰ ἐδρασθῇ ἢ εὐτυχῆς τῶν τοῦ ἀνθρώπου πραγμάτων ἐξέλιξις:

Καὶ ἀκριβῶς, διότι σοβαρωτάτη περὶ τοῦ ἀνθρώπου κρατεῖ ἀγνοια, **ἡ τριστάλαξ να ἀνθρωπότη**: διατελεῖ εἰς τὴν ἀφράστως φρικαλεάν ταύτην κατάστασιν, ὡστε ἀπανταχόθιν γ' ἀκούονται γόοι καὶ στεναγμοί, καθ' ἣν δὲ στιγμὴν συνεβράζεν ἕως προχθῆς ἢ Κοινωνία τῶν Ἑθνῶν, ἤχουν, ἐβρόντων, ἤστραπτον τῶν Κινέζων καὶ τῶν Ἰαπῶνων τὰ τηλεβόλα ἐν τῇ ἄπω ἀνατολῇ.

Ἄλλὰ μόνον ἢ Ἄπω Ἀνατολῇ σείεται, μόνον ἐκεῖ ἀκούεται τοῦ ἰσχυροῦ ὁ ἀντίλαλος, μόνον ἢ Ἀσία ἀναταράσσεται:

Παρατηρήσατε τί συμβαίνει ἐν τῇ ἰδικῇ μας Ἠπειρῷ τῇ Εὐρώπῃ ἢν τοσαῦται, τόσῳ δὲ παλαιαὶ βαρύνουσιν ἁμαρτίαι:

Ἐκεῖνοι, οἵτινες τόσον ἐπιμόνως καὶ τόσῳ πονήρως, ὅσῳ καὶ ἐγκληματικῶς ὠργάνωσαν τὸν μέγαν λεγόμενον πόλεμον, συνέταξαν καὶ τὰ τῆς εἰρήνης, ἐνῶ ὁ περιώνυμος

της αρχαιότητος ρήτωρ, ὁ Δημοσθένης, δρέμεται ὅτι: «Οὐ δύναται σώζεσθαι τὰ πράγματα, δι' ὧν διεφάρησαν».

Τὸ περιεχόμενον τῶν ὄρων τῆς Εἰρήνης ἦτο τοιοῦτον ὥστε θὰ ἤδύνατό τις νὰ εἴπῃ κατ' ἀδυσώπητον **μαθητικὴν ἀναγκαιότητα** θὰ ἠκολοῦθει ἀναγκαιῶς ἡ κατάστασις ὑφ' ἣν νῦν πᾶσα ἡ Εὐρώπη στενάζει καὶ δὲ μέχρι τοῦ σημείου, ὥστε ν' ἀγωνιᾷ μήπως ἀπὸ τῶν Γερμανικῶν καλπῶν ἀναπηδήσῃ πρόεδρος τῆς Γερμανίας ὁ Χίτλερ, μέλλων ὡσεὶ ἀπὸ τοῦ ἀσχοῦ τοῦ Αἰόλου νὰ ἐξαπολύσῃ ὄλους τοὺς ἀνέμους τοῦ ἐλεύθρου, οὐ μόνον ἐναντίον τῆς Εὐρώπης ἀλλ' ἐναντίον συμπάσης τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἐνῶ διεύθυναν τὴν Αὐστρουγγαρίαν, ἐκεῖνοι οἵτινες ἐπλήρωσαν τοῦ κόσμου τὰ ὄρα διὰ τὸν μεγαλοστόμων ἐπαγγελιῶν τῆς αὐτοδιαθέσεως καὶ αὐτοδιοικήσεως τῶν μικρῶν Λαῶν, τῆς ἐλευθερίας τῶν ἀλυτρώτων, τῆς ἐμπεδώσεως τῶν ὥραίων τοῦ πολιτισμοῦ ἰδανικῶν, ἔκριναν νὰ ἐξακολουθῇ παραμένουσα ἡ Τουρκία, ἡ ἐξοντώσασα τοὺς τριδυτυχεῖς Ἀρμενίους, ἡ ἀγωνισθεῖσα ὅπως κατασφάξῃ τὸν Ἑλληνισμόν, ἡ Τουρκία τῆς ὁποίας ἡ ὑπαρξίς ἀποτελεῖ αἰσχρὸν διὰ τὴν ἀνθρωπότητα.

Τὰ σχηματισθέντα δ' ἐκ τῆς ἀποσυνθέσεως τῆς Αὐστρουγγαρίας εἰς ἐλεύθερα κράτη, νομίζοντα ὅτι ὑπὲρ ἑαυτῶν ἀμύνονται δυσθεώρητα ὑψωσαν τελωνειακὰ τείχη, διὰ τῶν ὁποίων ἐμποδίζεται ἡ κυκλοφορία τῶν ἐμπορευμάτων, τοῦ χρήματος ἐπομένως ἡ κίνησις καὶ οὕτω δημιουργοῦνται παναπαλῶς ἡ ἀνεργία καὶ ἡ στενοχωρία, παρεχομένου ἐντεῦθεν ἀφράστως καταλλήλου ἐδάφους πρὸς δρᾶσιν καὶ ἐξέλιξιν τοῦ Κομμουνισμοῦ ἄκρως κινδυνώδη.

Καὶ ἡ Ρωσσία;

Ἡ ἀχανὴς αὕτη χώρα, μὲ τὰς ἀπρσίτους ἢ δυσπρόσιτους στέγας τῆς, ἵσταται ὡς ἐν μέγα ἄκρως ἀπειλητικόν αἰνίγμα οὐ μόνον κατὰ τῆς Εὐρώπης, ἧς ὑπάρχει ὑπερπλασίαδ' ἀλλὰ κατὰ παντός τοῦ κόσμου, ὁποῖος θὰ διατελῇ ἐν ἀδυναμίᾳ νὰ εὕρῃ τὴν εἰρήνην, ἕως οὗ, ἐκ βάθους καρδίας **πικασθεθῇ**, μετ' ἀφάνταστον ἐν ἀγρίῳ ἀδιεξόδῳ συγκλητισμόν, τὸ **Ἡνεῦμα ἐκεῖνο**, τὸ ὁποῖον ἐπιφερόμενον ἐπὶ τῶν ὑδάτων **δειμόρφωσεν τὴν ἄμορφον ὕλην**.

Ἀθήναι

ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΑΡΡΥΕΛΛΟΣ

Καθηγητὴς Μαθηματικῶν

ΕΙΣ ΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟΝ ΤΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

ΕΘΙΜΑ ΔΕΛΤΟΥ

Εἰς τὴν Θράκην καὶ ἐν Μεγάλην Παρρακευὴν ἐπικραεῖ τὸ ἔθιμον ὅπως ὁ ἱερεὺς μνημονεύῃ τὰ δόματα δλων τῶν ἀποθανόντων μελῶν τῶν οἰκογενειῶν, καὶ ἐν τὴν Ἀνάστασιν τὰ δνόματα πάντων τῶν ζώντων.

Ἐπίσης πρὸ τῆς ἐκκινήσεως διὰ τὴν περιφορὰν τοῦ Ἐπιταφίου ἐκτίθειται εἰς πλειοδοσίαν ὁ Σταυρὸς Δηλαδὴ λαμβάνει ὁ ἱερεὺς τὸν Σταυρὸν ἀφ' οὗ

ἔγινεν ἡ Ἀποκαθήλωσις, ἵσταιται εἰς τὸ μέσον τοῦ ναοῦ καὶ λέγει: Ἀγαπητοὶ χριστιανοὶ «ἡ Σιαύρωσις τοῦ Κυρίου 100 δραχμᾶς. Οἱ ἐκκλησιαζόμενοι ἀρχίζουσιν τὴν ἀξίωσιν τοῦ ποσοῦ εἰς 200, 500, 700, 1,500 κ. λ. π. ἀναλόγως τῶν αἰτιῶν τὰ ὁποῖα μένουσιν ἐλευθεῖν πλειοδοῖαι. Τὸ πρῶτον εἰς δ' ἂν φθάσῃ ἡ πλειοδοσία καιαῖθεται εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ ναοῦ. Ὁ ἐλευθεῖται πλειοδότης κρατεῖ τότε τὸν Στυρὸν καὶ τὴν περιφορὰν τοῦ Ἐπιταφίου.

Ἡ αὐτὴ πλειοδοσία γίνεται καὶ διὰ τὴν εἰκόνα τῆς Ἀνασιάσεως κατὰ τὴν λιτανεῖαν τοῦ ἑσπερινοῦ τοῦ Πάσχα.

Κατὰ τὴν περιφορὰν τοῦ Ἐπιταφίου ὁ ἱερεὺς βαδίζει ὑπὸ τὸν Ἐπιτάφιον, ὃν κρατοῦσιν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ τέσσαρες ἄνδρες.

Τὰ ἔθιμα αὐτὰ δὲν πιστεύομεν νὰ ὑπάρχουν ἄλλοῦ.

* Ὅπου εἶ ἔθος ἢ μὲν καλὸν τῆρει. ἢ δὲ κακὸν ἐκβαλεῖ βοῆ ὁ Χρυσόσομος.

ΜΕΤΑ ΤΕΣΣΑΡΑΣ ΔΕΚΑΕΤΗΡΙΑΣ

Εἰς τὴν ἀξιόλογον οὐνάδελφον «Ἀνάπλασι» ἐδημοσιεύθησαν ὑπὸ τοῦ κ. Μιχ. Γαλανοῦ περικοπαὶ ἐπιστολῆ: τοῦ ἀξιωματικοῦ ἀπολογητοῦ καὶ μεγάλου ἐκκλησιαστικοῦ ἀνδρὸς Γ. Σκαλιστῦνη πρὸς τὸν μακαρίτην καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου Δ. Δ. Κυριακόν, ἡ ὁποία ἐδημοσιεύθη τῷ 1895 καὶ τὴν ὁποίαν ἂν εἶξῃ σήμερον θὰ ἔγραφεν ἀσφαλῶς αὐστηροτέρην.

«Πολλάκις—ἔγραφε—σεῖς καὶ ἐγὼ μετὰ πολλῆς ἀγανακτικῆς ἀνεγνώσαμεν δημοσιεύματα προσωπικῆς ἐπιθέσεως κατὰ τῶν ἡμετέρων ἱσραρχῶν. Καὶ δικαίως. Διότι ὑπάρχουσιν ὄρια, ἐνὶ τοῖς ὅροις τῶν ὁποίων πρὸς περὶ τὰ περισιτέλλεται καὶ αὐτός ὁ δίκαιος ἔλεγχος τῶν λειτουργῶν τῆς Ἐκκλησίας. Ἄλλ' οὐδόπως ὑπερῆδωμεν τὰ ὄρια τοῦ ὀφειλομένου σεβασμοῦ καὶ εὐλοβίας πρὸς τοὺς πνευματικοὺς ἡμῶν πατέρας, ἀπαιτοῦντες ἀπ' αὐτῶν ν' ἀπολλάξωσι τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ σκοπιάλου, καὶ τὴν κοινωνίαν ἀπὸ τῆς ἀσβεστοῦς παρασιτάσεως προχειρίσεως ἀναξίων ἱερέων διασολυνῶ τῶν τῶν θρησκευτικῶν αἰθέτημα, προαγόντων τὰ ἔργα τῶν ἀθέων καὶ ὑλιστικῶν καὶ ἀτιμαζόντων διὰ τῶν ἔργων τὸ μέγιστον τῶν ἀξιοματίων, τὴν ἱερωσύνην, καὶ τὴν ὑπηρεσίαν τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Δὲν ζητοῦμεν βεβαίως τι τὸ ὑπερβολικόν, οὐδ' ὑπερῆδωμεν τὰ ὄρια τῆς εὐλαβίας καὶ τοῦ

σεβασμοῦ, ἀπαιτοῦντες παρὰ τῶν ἐπισκόπων ν' ἀναγινώσκωσιν ἐνλοιοι τοὺς περὶ Ἱερωσύνης λόγους τοῦ Χρυσοστόμου καὶ Γρηγορίου, καὶ ἀντὶ τὰ ἐκτείνωσι τὴν χεῖρα, νὰ θέτωσιν αὐτὴν ἐπὶ τῆς καρδίας καὶ νὰ ἀσθεύωσιν τοὺς παλμοὺς τῆς συνειδήσεως.

Δὲν ζητοῦμεν παρ' ὑμῶν τῶν ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας οὐδ' εἰς μαρτύρια νὰ ὑποβληθῆτε, οὔτε εἰς φυλακὰς νὰ ἐκτεθῆτε καὶ τυμπανισμοὺς, ὡς ὑπεβλήθησαν καὶ ἐξείσθησαν μυριάδες χριστιανῶν καὶ ἱερέων καὶ μητροπολιτῶν καὶ παιγριαρχῶν. Ἀπαιτοῦμεν στοιχειώδη χρηστότητα καὶ ἐφραμογὴν τῶν κανόνων τῆς Ἐκκλησίας, ζῶν ἢ καὶ ἦθε κὴν εὐνοίαν, ἣν θὰ περιβλήθητε διὰ τῆς χριστιανικῆς ὑμῶν πολιτείας καὶ αὐτοπαρησίας.

* *

ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ

Ἡ μόνη τάξις τῶν ἀνθρώπων ἡ ὅποια δὲν ἐρωτᾶται, ἀλλὰ καὶ κοιμᾶται ὑπὸν μακάριον, εἶνε ἡ τάξις τῶν ἱερέων. Γίνονται νόμοι, ψηφίζονται νόμοι δι' αὐτοὺς καὶ οὔτε ἐρωτῶνται, οὔτε ζητοῦν νὰ ἐρωτηθῶσιν. Ψηφίζονται Νόμοι διὰ τὴν μισθοδοσίαν των καὶ τοὺς μισθοδοτοῦσιν διὰ πολλῶν μηδεσνικῶν ἐν τῇ πράξει. Καὶ ὁμοίως εἰς τὴν θλιβεράν αὐτὴν κατάστασηιν εἶνα σημεῖον εἶνε ἴσως ἐλπίδι φέρον—ἡ διαμνηστικὰ τῶν Ἱ. Συνδέσμων, Ἀθηνῶν, Μεσσηνίας, Μανινσίας, Τριφυλίας, Γυθείου καὶ Οἰτύλου καὶ Ἡλείας.

Οἱ ἐκπρόσωποι τῶν ἐρωτημένων Ἱ. Συνδέσμων, ἐπιτέλους ἀφηνισθέντες, διαμαρτύρονται διότι ἐν ἀγνοίᾳ τοῦτω ψηφίζονται Νόμοι πρὸς προστασίαν δῆθεν τοῦ κλήρου, ἐνῶ πράγματι οὔτοι θὰ χειροτερεύσωσι τὴν οικονομικὴν κατάστασιν αὐτοῦ ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πλέον διὰ τῆς εἰσαγομένης ὑποχρεωτικῆς φορολογίας θὰ ψυχράνωσι τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα τοῦ λαοῦ καὶ τὸν σεβασμὸν ἐναντι τοῦ κλήρου.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ κ. κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

Ἡ «ΝΕΑ ΖΩΗ» δὲν θὰ παύσῃ ὑπερβυμβίζουσα ὑμῶν ὅτι ἕκαστος ἐξ ὑμῶν ἔχει πρὸς αὐτὴν μίαν ὑποχρέωσιν νὰ στείλῃ τὴν συνδρομὴν του. Ὅταν συλλογισθῆτε τοὺς μεγάλους κόπους καὶ θυσίας μας διὰ νὰ ἐκδίδωμεν περιοδικὸν μὲ καλὴν ἐμφάνισιν καὶ ὑληνέκλεκτὴν καὶ ὠφέλιμον, εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ σπεύσητε νὰ ἐμβίσθητε, ὅτι ὀφείλετε εἰς συνδρομὰς.

Ἐκαθίσταται γνωστὸν ὅτι διορίσθη ἀντιπρόσωπος τῆς «Νέας Ζωῆς» καθ' ὅλην τὴν ἱεράτην ὁ κ. Γεώργ. Βουβιδικῆς. Θέλει ἐγγράφει νέου: συνδρομητῆς καὶ εἰσπράττει συνδρομὰς δι' ἀποδείξεων φερουσῶν τὴν ὑπογραφήν ἡμῶν καὶ τὴν σφραγίδα τοῦ περιοδικοῦ.

Ἡ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ